

ČÍSLO 2, ROČNÍK 1994

MATKA DRUHÉHO PŘÍCHODU.

Přemilí synové, začněte tento rok v neposkvrněném světle mého božského Mateřství.

Z vůle mého Syna Ježíše jsem i vaší Matkou.

A jako matka vás chci vzít za ruku a doprovodit vás na práh tohoto desetiletí, které právě v tento den začínáte.

Je to velmi důležité desetiletí.

Je to období obzvláště poznamenané mocnou přítomností Páně mezi vámi.

V poslední desítky let vašeho století dojdou naplnění události, které jsem vám předpověděla.

Je tedy nutné, abyste se nechali všichni formovat mým mateřským působením.

- **Formuji vaše srdce**, abych vás přivedla k obrácení a otevřela vás k nové schopnosti lásky. Uzdravuji vás tak z choroby egoismu a duchovní vyprahlosti. ...

Vzdaluji tak od vás stín zla, mráz hříchu, poušť nečistoty.

- **Formuji vaše tělo**, dávajíc v nich zářit světlu Ducha, který v nich přebývá jako ve svém živém chrámu.

Vedu vás tak po cestě čistoty, krásy, harmonie, radosti, pokoje a společenství s celým rájem.

Svým mateřským působením vás v těchto létech připravuji k přijetí Pána, který přichází.

Pro toto jsem od vás žádala zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci.

Abych vás všechny formovala k oné vnitřní ucelivosti, již potřebuji, abych mohla působit v každém z vás a přivádět vás k hluboké přeměně, která vás připraví k hodnému přijetí Pána.

Jsem Matka druhého Příchodu.

Připravuji vás na jeho nový příchod.

Otevírám cestu k Ježíši, který se k vám vrací ve slávě.

Srovnejte pahorky navršené pýchou, nenávisí a násilím. Vyplňte údolí, vyhloubená neřestmi, vášněmi a nečistotou. Odstraňte vyprahlou zem hříchu a odmítání Boha.

Jako sladká a slitovná Matka zvu dnes své syny, zvu celé lidstvo připravit cestu Pánu, jenž přichází.

Na začátku této poslední desítky let vašeho století je úkol, který mi Pán svěřil, **připravit jeho příchod** mezi vás.

Proto žádám ode všech návrat k Pánu po cestě obrácení srdce a života, neboť toto je ještě příznivý čas, který vám Pán poskytnul.

Zvu všechny, aby se zasvětili mému Neposkvrněnému Srdci a zdůvěřili se mi jako děti, abych vás mohla vést po cestě svatosti v radostném konání všech ctností: víry, naděje, lásky, prozíravosti, statečnosti, spravedlnosti, mírnosti, mlčení, pokory, čistoty a milosrdenství.

Formuji vás k modlitbě, kterou musíte konat vždycky se mnou.

Ve všech částech světa rozmnožujte večeřadla modlitby, o něž jsem vás žádala, jako pochodně zažehnuté v noci, jako bezpečné opěrné body, jako potřebná a čekaná útočiště.

Především žádám, aby se stále více rozšiřovala rodinná večeřadla, abych vám tak poskytla bezpečný útulek ve velké zkoušce, která vás čeká.

Jsem Matka druhého příchodu.

Nechte se tedy v těchto létech ode mne formovat a připravovat tak, abyste mohli být hotovi přijmout Ježíše, který přijde ve slávě, aby mezi vámi obnovil svoje Království lásky, svatosti, spravedlnosti a pokoje."

(Poselství z 1. ledna 1990 v Rubbio (Vicenza). Citujeme z knihy "Kněží, přemilým synům Panny Marie", kterou si můžete vyžádat (kněží i laici) ve Středisku Mariánského kněžského hnutí, Černochova 7, 772 00 Olomouc)

EROZE VÍRY

Osvícenský racionalismus 18. století zachvátil i teologická učiliště a kazatelny. Popíralo se vše nadpřirozené v Božím zjevení: panenství Matky Boží, početí Ježíše Krista z Ducha svatého, dědičný hřích a vykupitelská smrt Spasitele na kříži i jeho zmrtvýchvstání. Tato vlna odezněla v 19. století, aby se opět vzedmula na přelomu minulého a tohoto ve formě tzv. modernismu, jenž byl odsouzen papežem sv. Piem X. roku 1907 encyklikou "Pascendi Domini gregis".

Mylná interpretace Druhého vatikánského koncilu vyvolala opět tyto tendence uvnitř katolické církve v některých státech. Opět se vyskytli teologové, kteří ve větší nebo menší míře popřeli nadpřirozené jevy v životě Kristově i P. Marie.

Zde je třeba jmenovat Künga, Curran a v poslední době proslulého Drewermanna, který do konce vyslovuje pochybnosti i o samotné historické existenci Ježíše z Nazareta.

Nicméně tito bludaři nejsou zase až tolik nebezpeční. Proslulý francouzský teolog a mariolog René Laurentin ve švýcarském časopise *Mater nostra* č. 282 upozorňuje, že tato původně osvícenská taktika přímého popírání základních pravd víry je dnes už příliš průhledná a ukazuje zcela zřejmě, že hlasatelé těchto mylných pohledů se ocitli mimo církve sami i bez oficiálního odsouzení. Jsou samozřejmě lidé, kteří i uvnitř církve rádi přijmou tuto od veškerého nadpřirozena "vykuchanou" nauku jako třeba farníci jedné německé farnosti, kteří přišli za svým farářem se slovy: "Pane faráři, doufáme, že teď po Drewermannovi nás nebudete nutit věřit v panenské početí Kristovo..." Ono totiž bez nadpřirozených událostí je to s vírou pře-ce jen snadnější, "vědečtější", méně se naráží na odpor i výsměch a samo-zřejmě nevyplývá z toho tak jednoznačně závazek dodržovat Boží příkázání. Bůh bez zázraků, bez mimořádných zásahů do dějin světa je totiž jenom konstruktérem, který zhotoví stroj a více se o něj nestará, proto mu tolik nezáleží na tom, jestli hřeším či žiji ctnostně.

Takový postoj ovšem získá pouze okrajovou část věřících, těch, u nichž už dříve nebylo s vírou a mravním životem podle ní všechno v pořádku. Laurentin upozorňuje na mnohem nebezpečnější taktiku, kterou odhaluje na tom, jak mnohé katolické publikace na Západě píší o panenském početí a zrození Ježíše Krista: "I když tyto zprávy jsou v Matoušově a Lukášově evangeliu obsaženy mimo jakoukoliv pochybnost, značná část současných náboženských publikací určených pro lid se o nich zmiňuje jen okrajově, popřípadě vůbec ne. Prostě jako by tento zázrak nebyl v kerygmatu (hlásání víry, pozn. autora) vůbec důležitý. Z věroučného hlediska jsou takové knihy nenapadnutelné, přece bludy nehlásají, panenské početí Ježíšovo nepopírají. Ano, jenže ho zbavují jeho závažnosti v rámci víry a nauky církve. Když potom v úplně jiných souvislostech věřící uslyší jinak pravdivé poznatky biblické exegeze o mýtu, který má v Písmě svatém svůj význam, aniž jim je řečena další důležitá pravda, že toto se týká jen určitých částí Starého zákona, nikoli Nového, vztáhnou podvědomě sami i novozákonní zázraky včetně panen-ského početí Kristova mezi mýty. Tak-to může vzniknout za pár let všeobecně rozšířená představa lidu, že vše nadpřirozené v životě Ježíše Krista, Panny Marie a apoštolů je mytologie, což nenáboženská a protikatolická literatura stále hlásá. Tuto cestu eroze víry, nikoli přímého popírání, ale rafinovaného rozměňování pomocí zámlk a posunu závažnosti jednotlivých pravd zvolili dnes modernisté uvnitř katolické církve, což je nebezpečnější než přímé popírání."

Tolik René Laurentin. Tyto tendence je možné ilustrovat i na dalších nadpřirozených skutečnostech Nového zákona, zejména na tom, jak se re-feruje o zmrtvýchvstání Páně. Teolog maďarského původu László Boros vy-stoupil s myšlenkou, že prázdný hrob Kristův je legenda vzniklá později teprve na základě toho, že apoštolové měli vidění zmrtvýchvstalého Ježíše. Tento blud byl samozřejmě autoritou církve odmítnut a přesvědčivě vyvrácen Yvesem Congarem, nicméně v katolických publikacích na Západě se ujal zvyk psát o zmrtvýchvstání Kristově bez vztahu k prázdnému hrobu, pouze ve vztahu k viděním apoštolů. Moderní člověk má však o viděních a zjeveních svou představu načerpanou od nevěreckých psychologů. Ti, pokud tyto jevy nemohou prohlásit za šílenství a duševní poruchu, hovoří o "parapsychologických" fenoménech, které prý mají svůj původ v samotné osobnosti vizionáře a nikoli ve vnějších událostech. Není nic snadnějšího než označit i vidění zmrtvýchvstalého Ježíše Krista za takový "parapsychologický fenomén", což jistě mnozí věřící v následující generaci bez zlé vůle a z pouhé nevědomosti učiní, nebude-li se jim jasně hovořit o prázdném hrobu jako reálné a prokazatelné skutečnosti, jež dokazuje, že zjevení vzkříšeného Pána apoštolům nebylo halucinací či jiným "parapsychologickým fenoménem".

Tuto zkušenost již mají za sebou bratři protestanté. Známy švýcarský teolog novověkého kalvinismu Karl Barth několikrát analyzoval, jak v německé evangelické církvi se ve druhé polovině 19. století nejprve přestalo mluvit a psát o prázdném hrobě Ježíšově, uváděla se pouze zjevení vzkříšeného Pána apoštolům. Poněvadž současně s tím probíhala uvnitř německého protestantismu racionalistická exegeze bible se snahou vysvětlit zázraky Ježíšovy "přirozeně", vztáhlo se to v povědomí věřících i na Kristovo zjevení učedníkům po zmrtvýchvstání. Proto Rudolf Bultmann mohl už v tomto století nepokřtě psát o Kristově zmrtvýchvstání jako o mýtu, aniž v prostředí své církve narazil. Vyjadřoval tím mínění značné části německých evangelických věřících, které teprve Barth se snažil s nejtěžšími obtížemi uvést zpět na pozice opravdové víry v Ježíše Syna Božího, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého.

Zkušenost německých evangeliků by pro nás měla být varující. Je na nejvyšší správné, když církevní autorita hlídá nejen, aby v národních katechismech se nevyskytovaly bludy, ale rovněž tak zámlky toho, co je v pokladu víry opravdu důležité. Před lety vyšel holandský katechismus, sice bez bludů, ale ani slovo o existenci andělů, zlých duchů a očistce. Římská kongregace pro doktrínu víry nařídila přepracování. Jakmile by se přestalo o těchto skutečnostech v katechezi mluvit, za pár let by je věřící považovali za legendu, které se věřit nemusí.

Nový katechismus Jana Pavla II. hovoří jasně a bez zámlk. Pravdy víry jsou v něm podány v celistvé podobě bez pomnutí důležitosti nadpřirozených skutečností, které k pravé víře Kristově nerozdílně patří. Díky Pánu za tento projev neomylné nauky církve Kristovy! Nový Katechismus katolické církve je bezpečnou hrází proti modernistickému rozměňování pravd víry, proti erozi katolické a apoštolské nauky.

Potvrzuje nám to sám všemohoucí Pán, který koná zázraky i v moderní době, v posledních časech zejména skrze mariánská zjevení. Když nadpřirozené jevy jsou realitou dnes, proč by jí neměly být i v době Kristově, zvláště v životě našeho Spasitele? Pro-to jsme dnes svědky tolika útoků proti mariánským zjevením, uznaným církví za pravá. Maria vždycky byla pevnou baštou proti bludům a bude jí i dnes, i když se ďábel snaží působit erozí a nikoli přímým popíráním. Ona stále drtí Hadovu hlavu, jak stojí už na prvních stránkách Písma svatého. To má svou platnost až do konce světa.

Radomír Malý

VÝROKY SLAVNÝCH LIDÍ O BOHU

"Pořádek, symetrie a harmonie nás okouzlují... A Bůh je nejvyšší pořádek a Původce všeobecné harmonie."
Gottfried Wilhelm Leibnitz (1646-1716),
matematik, fyzik a filosof

"Moderní fyzika mě učí, že příroda se nemůže sama uspořádat. Vesmír představuje velký uspořádaný systém. To však vyžaduje mohutnou prvou příčinu, která nepodléhá druhému zákonu přeměny energie, a je tedy nadpřirozená."
Claude Macy Hathaway (nar. 1902), fyzik a inženýr, vynálezce elektronického mozku

Myšlenka na neděli

Ptal jsem se jednou, je-li nějaký předobraz křtu ve Starém zákoně. Dostal jsem hned správnou odpověď: přechod Židů Rudým mořem. V tomto smyslu jej viděli i Otcové církve. Egypt znamená otroctví hříchu, cesta pouští do Zaslíbené země je život křesťana na zemi cestou do nebe. Na počátku je přechod vodou. Faraónovi vojáci, symbol duše, vyjde očištěn do nového života.

Ale Starý zákon je les plný symbolů, jak říkali. Je jich tam mnoho. Kde bychom ještě mohli hledat obraz křtu? I v přechodu Židů Jordánem do Zaslíbené země, která je v tomto případě symbol církve, do které se křtem vstupuje. Je to tím snazší, že v Jordánu se dal sám Ježíš pokřtít a místo jeho křtu se označuje před Jerichem, tedy tam, kde přešli Židé z pouště do Palestiny.

Ale je v Bibli ještě jeden obraz křtu, kterého se málo užívá, který dává možnost k hlubokým úvahám. Je to kniha Jonáše. Tato kniha budí ovšem u dnešního člověka nedůvěru. Existoval skutečně Jonáš? Bible zná a jmenuje v 2. knize Králů (14,25) proroka, který má stejné jméno a žil kolem poloviny 8. století. Ale máme dojem, že v knize Jonášově je jméno je-nom vypůjčené. Jonáš existoval v tom smyslu, v jakém existoval bohatý člověk a chudý Lazar (Lk 16,19-31) nebo marmotratný syn (Lk 15,11-32). Vypravování je tedy podobenství, které se dobře hodí mezi velké proroky, kteří začínají ohlašovat, že spása přijde i pohanům, že i ti se obrátí. Bůh si nepřeje, aby národy zahynuly, ale aby se obrátily, hlásá Jeremiáš (12,15-16), Izaiáš (45,22). Autor knihy o Jonášovi ironizuje malicherný nacionalismus, žárlivý, a vyhlašuje možnost obrácení i Niniveťanům.

Zesměšňuje se tu také staré primární přesvědčení, že je Bůh jenom na svém území a že za hranice nesahá jeho moc. Jonáše posílá Bůh, aby hlásal pokání, do Ninive. Ale v Jonášovi se ozve šovinismus. Nač hlásat spásu těm, kdo jsou nenávidění nepřátelé Izraele? Neposlechne tedy Boha a utíká úplně na opačnou stranu. Vezme v Jaffě loď, která jede do Tarsisu na španělském pobřeží.

Utíká tedy před Hospodinem daleko tam, kam nesahá boží moc, a cítí se proto bezpečný před jeho rukou na širém moři. *"Ale Hospodin - praví autor rozpoutal na moře silný vítr a nastala taková bouře, že byla loď na rozsypání"* (1,4). *"Kdo se neumí modlit, ať se vydá na moře!"* říká latinské přísloví. Podle Jonášovy knihy námořníci naházeli do moře náklad a každý z nich vzýval svého Boha (1,5). Kapitánovi se nelíbilo, že Jonáš spal kdesi v ústraní. Vyzval ho, aby se modlil ke svému Bohu i on. Byli to tedy lidé věřící v Boží moc. Ale uvažovali také podle tehdejší náboženské logiky. Zlo na nás přichází jako trest za hříchy. Jsme v nebezpečí života, tedy někdo z nás těžce zhřešil, jeho bůh ho pronásleduje. Kdo z nich to měl být? Losovali a los padl na Jonáše (1,7).

Ten se už tedy nevykrucuje a přiznává se ke všemu: že je Žid, že ctí Hospodina, Pána nebe i země, a že před ním utíká (1,9-10). Je tedy logické, že se moře rozbouřilo pro jeho bezbožnost. Dá tedy námořníkům radu, které se my děsíme, ale která je zase ve smyslu starého náboženského pojetí expiace, zadostiučinění: *"Vezměte mě a hodte mě do moře; to je nyní proti vám, ale utíší se. Já vím, že to je mou vinou, že tato velká bouře na vás přišla"* (1,12). Námořníkům se to zdálo příliš. Ale když se moře neuklidňovalo, udělali to, co jim Jonáš radil. A hned nastal klid. A teď čteme tu podivnou událost: *"Ale Bůh rozhodl, že velká ryba pohltila Jonáše. Jonáš zůstal v břichu ryby tři dny a tři noci"* (2,1).

Protože jde o podobenství, nebude me zbytečně uvažovat o tom, byla-li to velryba nebo vorvaň, je-li to možné nebo nemožné, aby to někdo přežil, a jiné zbytečné otázky. Rozvedme raději podobenství. Pro národy na pobřeží je moře obrovská skutečnost, cítí její živelnost, a to ve dvojím směru. Buď je to voda, z které se vynořila země a z které vzniká život, nebo je to naopak společné místo zániku. Co spadne do moře, to se rozloží a ztratí. Tam kdesi v hloubkách bydlí Leviathan, nějaká obrovská nestvůra v rybí podobě (Jb 3,8). Co ta pohltila, to je jistě ztraceno. Hození do moře je pro Jonáše jakýmsi druhem posledního útěku před Hospodinem do říše smrti. Tam jistě nesahá moc toho, kdo je Bůh živých!

Ale stane se podle vypravování něčím neuvěřitelným. Právě ta ryba, která by ho normálně zahubila, jej po třech dnech vyvrhne na zemi živých (2,11). Ježíš se odvolává na symbol Jonášových osudů, aby ohlásil svou smrt a své vzkříšení z mrtvých třetího dne z hrobu (Mt 12,39-40).

Ale křesťané si přisvojují tajemství Kristovy smrti a vzkříšení svátostí křtu, symbolickým pohřbením do vody. Podle starého křesťanského obřadu ponořovali křtěného třikrát pod hladinu - tři dny Ježíšovy v hrobě, tři dny Jonášovy v mořských hloubkách. A stává se s pokřtěným to, co se čte v Jonášově knize. Voda, která by ho normálně zahubila, ho navrátí k novému životu. Tentokrát pak prorok opravdu jde a káže pokání v Ninive. Celé město se obrátí a zachrání. Křest je totiž nerozlučně spojen s pokáním a obrácením, s novým životem i ve smyslu mravním.

Jonáš je tedy obraz křtu. Ale celý křesťanský život je ve znamení této svátosti. Člověk žije ze svého zrození. To platí i ve smyslu svátostném. Náš život se podobá pouti na lodi. Vezme-li směr opačný, než kam nás posílá Bůh, zvedají se vichry a

velká bouře. V tom případě toneme? Ale silou Boží milosti, kterou jsme dostali při křtu, znovu se vynořujeme k životu, děláme-li pokání. To, co by jiné pohltilo, nás vrací k zemi živých, abychom zpívali vděčnou píseň bohu, tak jak ji za notoval Jonáš: *"V soužení jsem volal k Hospodinu, on mi odpověděl. Z lůna podsvětí jsem volal a pomoc a vyslyšel mě. Zachvátily mě vody... U Hospodina je spása"* (2,2 násl.).

P. Tomáš Špidlík, SJ

JAKÉ ŘEHOLNÍKY POTŘEBUJEME?

Touto otázkou se zabýval Svatý Otec Jan Pavel II. v proslovu k účastníkům nedávného symposia na téma "Konsekrovaný život dnes". Řekl mimo jiné: *"Církev dnes nepotřebuje takové řeholníky, kteří podléhají svodům seku-larismu a lákadlům současného světa. Potřebuje odvážné svědky a neúnavné apoštoly Království. Proto první hodnotou, o níž je nutno usilovat, je duchovnost. Autentickou duchovnost potřebujeme zejména dnes, kdy mnoho lidí, i věřících, je utopeno v lhostejnosti, individualismu a ztrátě vědomí hříchu."*

NA OBRANU ŽEN

Na nedávné generální audienci pa-pež Jan Pavel II. ostře odsoudil vzrůstající agresivitu vůči ženám a jejich společenskou diskriminaci v mnoha zemích. Řekl, že současná požitkářská orientace ve vyspělých státech světa, doprovázená vlnou pornografie, činí ženu v mužových očích pouhým objektem a předmětem rozkoše, nikoli plno-právnou a jemu na roveň postavenou bytostí.

SLOVA UŽ NESTAČÍ

V prosinci řekl Svatý Otec Jan Pavel II. ministrům zahraničí Evropské konference o bezpečnosti a spolupráci v Římě:

"Málokoho dnes zajímá, jestli konference vynese nějaké politické nebo morální rozsudky nad krizí v bývalé Jugoslávii. Očekáváme to hlavně, co zde stále chybí: zabezpečení práva pro všechny, nalezení takového řešení, jež učí-ní konec násilí a nenávisti."

BYLA TO POMSTA

Sicilská Mafie vydala sdělovacím prostředkům prohlášení, že červen-cový pumový útok na Lateránskou baziliku loňského roku byl mstou za to, že Svatý Otec odsoudil při své návštěvě Sicílie tuto zločineckou organizaci a vyzval italské úřady k zákrokům vůči ní.

MÍSTO REDAKČNÍ PĚEFKY....

Televizní křesťanský magazín z Brna uvedl ve svém prosincovém vysílání reportáž z návštěvy sedmdesáti-leté řeholnice a lékařky dr. Ruth Pfauové v chrámu sv. Jakuba v Brně. Náleží k řádu Dcer Mariina Srdce a už 33 let bojuje v Pakistánu s malomocenstvím. Uvedla ve svém vystoupení, že ještě vážnějším problémem je překonat předsudky obyvatelstva vůči postiženým, kteří byli prakticky vydeděni ze společnosti a ponecháni svému osudu. Tato "léčba srdce" se stává často důležitější než vlastní léčba těla šíraného leprou.

Podobně je tomu i s námi. Malomocenství těla se sice nevyskytuje, ale potýkáme se s mnoha a mnoha jinými problémy. Často se domníváme, že ze všeho nejdůležitější je jejich fyzické odstranění a zapomínáme, že mnohem naléhavější je odbourání předsudků lidí vůči těm, kteří jsou vyjímeční, zvláštní, nepřijemní a rušící naše pohodlí, prostě kteří přinášejí problémy už svojí existencí. Vezměme třeba nenarozené děti, jichž se chtějí rodiče (nebo prarodiče) zbavit. Přinášejí problémy, proto pryč s nimi. Tak máme ve většině států světa dnes obrovskou skupinu lidí zbavených nezákladnějšího lidského práva - práva na život. Přitom je lhostejné, jestli jejich usmrcení se děje klasickou "řezničinou" nebo "humánní" metodou pomocí pilulky RU

"Pryč s ním..!" Víme moc dobře, kde jsme to slyšeli. A stejně dobře víme, že hned na to následovalo "Ukřižuj ho!" Tady se nejednalo pouze o člověka, nýbrž i o Boha. Ježíš Kristus byl přece Bohočlověkem, vtěleným Božím Synem.

Žijeme v době, v níž snad více než kdy jindy překáží také Bůh. Z těchže důvodů, proč překáží jisté skupiny lidí... malomocní, nevyčleptelně ne-mocní, nenarozené děti. I On vstupuje do našeho života často způsobem, který ruší naše pohodlné a do hluboka vyježděné koleje. Nepřekážel by, kdyby skutečně byl oním "dobrotivým dědečkem z pohádky", jak se nám věřícím vysmívali ještě ve škole ateisté, kteří nevěděli, že my v ta-kového Boha také nevěříme. Boha, který by omluvil kdekjakou špatnost, měl pochopení pro přetvářku, lež, podvod, cizoložství nebo kariérismus, by asi naprostá většina nevěřících přijala bez protestů a nebylo by třeba žádných tomistických či netomistických "důkazů Boží existence".

Proto Vám všem přeji do Nového roku nejprve to, abychom se společně **zamysleli nad základní otázkou: Ne-překáží mi v něčem Bůh?** Nejsou pro mě některé části Písma svatého, nauky církve nebo prorocké hlasy toto zpřítomňující odtud i z nebe (na-příklad poselství Panny Marie) něčím nepohodlným, čeho bych se rád "zba-vil"? Na tom, jak upřímně sám před svým svědomím na tuto otázku od-povíš, závisí i to všechno ostatní, co se obvykle k Novému roku přeje. Všechno to, co se dá zahrnout pod titul "požehnání Boží".

Radomír Malý

N A D Ě J E

Naděje je dar Ducha svatého, která znamená pro duši dvě věci: touhu po Bohu a naprostou důvěru v Boha. Bůh sám je neměnný protože je věčný. Z naděje prýští svatá bázeň a pokora. Poznáváme svou naprostou závislost na Bohu. My sami nejsme nic a také sami nic nez můžeme. Bez Jeho pomoci nemůžeme sami stát a pokud nemůžeme stát, tak ani nemůžeme vytrvat. Dva základní hříchy proti ctnosti naděje jsou tyto: Domýšlivé předpokládání a zoufalství. Jestliže vkládáme důvěru v cokoli mimo a vedle Boha, - je to domýšlivá důvěra v sebe. Ti, kteří si myslí, že spasí svět i církev, spoléhaje na svou vlastní radu víc než na Boží Prozřetelnost, se tím proviňují proti této ctnosti naděje. Jestliže nebudeme sledovat cestu již nám vyznačil sám Bůh, nemůžeme doufat, že dojdeme Věčného štěstí.

Opakem víry je nevěra a opakem naděje je zoufalství. Jestliže jste dohnáni zlými okolnostmi téměř až ke ztrátě naděje, ponořte se do fontány Převzácné Krve našeho Pána Ježíše Krista. "Má Milost je vydatná pro tebe a má Síla je dokonalá pro tvou slabost". Pane, důvěřuji v Tebe, Ty mě pozvedneš. Světlo víry do našich myslí a milost naděje do našich srdcí nám dá dokonalý mír - jen když neztratíme naději v Něho.

Kardinál Manning

Práce nesmí být hodnocena jen jako prostředek k výdělku, ale jako vyjádření lidské osobnosti.
Lev XIII. v Rerum novarum

Člověk je v prvé řadě ten, kdo tvoří. A jenom lidé, kteří spolupracují, jsou bratři. A. Saint-Exupéry

Práce musí zanechat v srdci člo-věka kus volného prostoru, v němž se člověk bude stávat víc a víc tím, čím má být podle Boží vůle.
Jan Pavel II.

CHYBA VE VÝPOČTU

Ze života Pia XII. a Einsteina

Když byl papež Pius XII., občan-ským jménem Eugenio Pacelli, ještě nunciem v Berlíně, často hovořil s Albertem Einsteinem, velkým fyzikem a filozofem. Později se Einstein vyjádřil, že na tomto vynikajícím muži církve se mu nejvíc líbilo to, že nikdy ne-bránil víru s fanatismem horlivce, ale vždy s dobrotou přesvědčeného věří-cího.

"Mám úctu k náboženství, ale věřím matematice," řekl jednou Einstein, "a u vás to bude asi naopak."

"Mýlíte se," řekl Pacelli, "matema-tika a náboženství jsou pro mne projevy téže Božské přesnosti."

Einstein se podivil: *"Ale co kdyby matematické výzkumy jednou zjistily některé vědecké poznatky, které odporují náboženství?"*

"Já si vysoce vážím matematiky," odpověděl Pacelli s úsměvem, "a jsem si tedy jist, že v takovém případě vy, pane profesore, nepřestanete zkoumat, dokud nenajdete chybu ve výpočtu."

TEN KŘÍK

*Ten křik není slyšet.
A přece se šíří
jako seismické vlny,
prochází zdívkou,
pronikne všechno,
až zastihne
lidské srdce.*

*Tam se zastaví.
Srdce má příliš silné stěny,
je pevnější než brány pevností,
než dvěře pancéřových schránek.*

*Tam nářek nepronikne
i když zabitých
v lůně matky
je bezpočtu.*

S. Zacherle

”Stavební prvky živých bytostí nejsou slabým lidským dílem, ale nej-jemnějším mistrovským dílem, které bylo realizováno podle zásad Božské kvantové mechaniky.”

**Erwin Schrödinger (1887-1961),
fyzik, vynálezce mechaniky vln, nositel Nobelovy ceny za rok 1933**

TICHÉ RAJHRADSKÉ VÝROČÍ

V loňském roce jsme si připomněli 1000 let od založení prvního mužského kláštera v naší vlasti, benediktinského arcidiecézního sv. Markéty a sv. Vojtěcha v Praze na Břevnově.

Také na Moravě si skromně připomínáme založení nejstaršího kláštera, a to kláštera řádu benediktinů v Rajhradě u Brna, který byl založen před 946 lety z mateřského kláštera v Břevnově.

Klášter v Rajhradě byl založen v roce 1048 českým knížetem Břetislavem na místě zpuštěného knížecího hradu, v jehož okolí však již existovala prastará cyrilometodějská úcta.

Tohoto roku, 26. listopadu, byli uvedeni na toto místo benediktinští mniši a zároveň tehdejší pražský biskup Šebíř vysvětil nově postavený chrám sv. Petra a Pavla za účasti knížete Břetislava, jeho syna Svatopluka, břeňovského opata a mnohých věřících.

Rajhradský klášter se stal brzy po svém založení důležitým duchovním, kulturním i hospodářským centrem Moravy. V roce 1136 zde jednali s olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem úřední knížata moravská, v roce 1311 zde stvrdili smlouvu král Lučemburský a rakouský vévoda Bělohoch za přítomnosti královny Elišky Rejčky, moravského arcibiskupa a opata kronikáře Petra ze Zbraslavi. Klášter byl mnohokrát zničen vpádem nepřátelských vojsk a požárem. Nejvíce utrpěl zvláště ve 13. a 16. století. V době husitských válek se stal klášter útočištěm uprchlým mnišům ze zničených klášterů, známý břeňovský mnich Jan z Holešova zde dožil jako převor. Od roku 1540 zasedali rajhradští probošti na zemském moravském sněmu mezi zemskými preláty. V roce 1645 klášter zničili Švédové, v roce 1683 Poláci. V druhé polovině 17. století se stav kláštera postupně znovu zlepšoval. V roce 1687 papež Innocenc XI. udělil bulou rajhradským proboštům právo pontifikátu. V roce 1742 byla pruskými vojáky vykradena klášterní knihovna a zneuctěna stará poutní socha Panny Marie Rajhradské.

Za probošta Antonína Pirma se postavil nový barokní kostel podle projektů známého architekta Jana Blažeje Santiniho, začalo se i celkovou přestavbou klášterního areálu. Řeholníci spravovali 4 farnosti v okolí kláštera a v době nedostatku kněží vy-pomáhali i jinde. Za vlády císaře Josefa II. unikl klášter zrušení a to také díky svému významu, zásluhám i poměrné chudobě. V roce 1805 byla v klášteři zřízena nemocnice pro francouzské raněné a v kostele byli vězněni zajatí ruští

vojáci. V roce 1813 byl klášter povýšen na samostatné opat-ství, v jehož čele stálo zatím 8 opatů. Z rajhradského kláštera během staletí vzešla řada významných vědeckých osobností - Bonaventura Piter, Řehoř Volný, Beda Dudík, Placid Mathon, Pavel Vychodil, Augustin Vrzal, Václav Pokorný aj. Významná a cenná byla i klášterní knihovna, tehdy nej-větší na Moravě, jež obsahovala zhruba 70 000 svazků.

Klášter byl v roce 1950 zrušen, vy-kraden a postupně devastován zvnějšku i zevnitř. Dnes se začíná s jeho postupnou obnovou. Mladí rajhradští benediktini se nyní připravují v břev-novském klášteře v Praze pro své po-slání a duchovní správu v Rajhradě podle řádového hesla **"Aby byl ve všem oslavován Bůh"**.

Martin Bejček

DAGMAR, SESTRA ANEŽKY

Země koruny české prožívaly bě-hem své historie řadu bouřlivých etap, které měly silný vliv na další národní vývoj. Nejvýrazněji se projevila druhá polovina 12. století, kdy během 24 let se desetkrát změnil panovník. Teprve nezištné odstoupení Vladislava III. (1197) uklidnilo rozbouřené politické poměry. Jeho nástupce Přemysl Ota-kař I., který dvakrát byl nedobrovol-ným exulantem, dosáhl trvalé pový-šení českých zemí na království, šířil jeho slávu panovnickým věhlasem a Přemyslovky dcery se staly chloubou své vlasti líbezností, vzdělaností a při-kladným křesťanským životem.

V prvním manželství s Adlétou měl Přemysl 4 děti, z nichž dcera Markéta se stala dánskou královnou. V roce 1205 přijelo do Míšně poselstvo dán-ského krále Valdemara, v čele s pa-nem Strangem, aby nabídlu královu ruku mladé dceři Přemyslově. Když získalo souhlas, nastoupila nevěsta v nádherném průvodu cestu do Lube-ku, kde se konala svatba. Jméno, kte-ré Markéta v Dánsku dostala - Dagmar, souvisí se slovem "dag"(den) a mělo být výrazem pro její krásu (denní panna, jitřenka).

Valdemar II. vybojoval dánskému království nebývalou moc, česká prin-cezna mu přinesla svou lásku, dobro-tu a milosrdenství. Měla otevřené srdce pro všechny potřebné. V době moru ona jediná shromažďuje kolem sebe zástup mladých lidí, aby po-máhali trpícím a umírajícím. Vstu-puje do nejubožejších chatrčí a vždy se zdá, jako by zazářilo samo slunce. Největší přízeň získala u rolníků, jimž u krále vymohla osvobození od daní z popluží (z pozemků, na nichž museli robotovat). Král na její prosbu osvo-bodil vězně a řešil mnohé sociální problémy. Obliba Dagmařina v náro-dě spočívala tedy v její ušlechtilosti a v reformách, s kterými u krále prora-zila.

Letos v prosinci si připomínáme 780. výročí předčasného skonu dán-ské královny. Zemřela při porodu ve věku 27 let a nalezla poslední odpo-činek v hrobu katedrály v Ringstedu. Historická postava Dagmařina, opěvo-vaná v písních, je příkladem české katolické ženy, jejíž působení v cizím prostředí zjemnilo a zlidštilo drsnou kulturu Vikingů. Na tuto královnu Dánové dodnes vzpomínají a zahrnují ji úctou. Jméno Dagmar je obvyklé jméno dánských děvčat, které nosí na krku kopii královnina křížku, který si přivezla z Čech.

Tradice Dagmařina ožívala u nás v době přemyslovské, za Karla IV., Balbína a v národním obrození. Také v českém umění byla nevlastní sestra sv. Anežky oslavena některými básní-ky, spisovateli a malíři (J. E. Vocel, S. Čech, V. B. Třebízský aj.).

Stanislav Zeman

ZEMŘEL OPAT TEPELSKÉHO KLÁŠTERA

P. Heřman Josef Tyl

Narodil se 31. července 1914 v Cakově u Litovle. V roce 1935 vstou-pil do premonstrátského řádu v Nové Říši. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1940 v Brně. Působil jako novicmistr v Nové Říši. V letech 1942 - 1945 byl vězněn v koncentračních táborech v Osvětimi a v Bu-chenwaldu. V roce 1946 byl jmenován převorem tepelského kláštera. V r. 1950 byl zatčen StB a vězněn do roku 1958. Po propuštění pracoval ve svém rodišti v zemědělském družstvu. V roce 1964 nastoupil opět do duchovní správy v Bohuslavicích u Konice. V roce 1968 se stal administrátorem tepelské kanonie. Od roku 1969 vedl duchovní správu v Mariánských Lázních, kterou směl vykonávat jen do roku 1974, kdy byl nucen odejít do důchodu. V 80. letech vypomáhal v duchovní správě v Olomouci a ve Slatinicích u Olomouce. Dne 19. září 1989 byl zvolen 51. tepelským opatem a 14. října v arcibiskupské kapli v Praze benedi-kován. Dožil se navrácení svého kláštera řádu. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu však dožil v Mariánských Lázních. V prosinci 1992 rezignoval na svůj opatský úřad. Dne 10. prosince 1993 posílen svátostí nemocných zemřel.

Po rozloučení mší svatou v klášterním kostele v Teplé v pátek 17. prosince 1993 bylo tělo zesnulého uloženo téhož dne ve 14 hodin na hřbitově v Mariánských Lázních.

Prosíme o modlitbu.

ZPĚT K MARIÍ!

S ohledem na krizi správného porozumění obsahu pojmu Církev, krizi morálky a krizi pohledu na po-stavení ženy, doporučuje kardinál Ratzinger, mimo jiné, zvláště jeden lék, *"jehož účinnost již byla konkrétně prověřena mnoha staletími. Prostředek, na který dnes mnozí katolíci hledí s rozpaky, který je však dnes aktuál-nější než kdy jindy."* Je to prostředek, který lze stručně nazvat - Maria.

Ratzinger si je velice dobře vědom toho, že právě mariologie představuje jeden aspekt křesťanství, ke kterému určité kruhy v církvi nacházejí jen stěží přístup, i když na II. Vaticanu byl potvrzen jako vrchol dogmatické konstituce o víře.

"Tím, že II. Vaticanum zabudovalo tajemství Marie do tajemství Církve, došlo k neobyčejně závažnému rozhodnutí, od kterého bylo lze čekat, že se stane novým popudem k další teo-logické práci v této oblasti. Místo toho však v první době po koncilu došlo naopak k náhlému poklesu zájmu o mariologii a takřka k úplnému zhrou-cení této nauky, i když určité známky jejího znovuoživení bylo lze pozorovat."

V roce 1968, 18 let po vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Marie s tělem i duší do nebeské slávy, prohlásil tehdejší profesor Ratzinger, když se ohlédl do minulosti: *"Psychické klima, ve kterém jsme teď žili, se změnilo, takže dnes již těžko můžeme pochopit to nadšení a radost, které tehdy vládlo v celém rozsáhlém světě katolické církve. (...) Od té doby se mnohé změnilo a dnes toto dogma, které nás tehdy tak povznášelo, pocítujeme spíše jako pře-kážku. Ptáme se, zda jsme tím našim evangelickým spolubratřím nepřipravili zbytečnou zábranu na cestě ke spolu-sjednocení. Zda by to nebylo daleko jednodušší, kdyby na této cestě neležel tento balvan, který jsme na ni tak ne-dávno sami položili. Také se ptáme, zda tímto dogmatem není snad ohro-žován správný směr křesťanské zbož-nosti. Neodvádí toto učení pohled od Boha Otce a jeho prostředníka Ježíše Krista, který jako člověk je naším bratrem a současně je tak sjednocený s Bohem, že sám je Bohem?"*

"Přesto však" - řekl mi pak při rozhovoru -, "jestliže postavení Marie bylo odedávna tak důležité pro vyvá-ženou víru, je dnes znovuoživení významu jejího postavení tak naléhavé jako v málokteré epoše církevních dějin."

Ratzingerovo svědectví je i lidsky významné, jako svědectví jeho osobní duchovní cesty, na které znovu a zno-vu odkrýval tajemství Marie a proni-kal do něho stále hlouběji, téměř ve smyslu skutečného "obrácení". V ho-voru se mi svěřil: *"Jako mladý teolog jsem před zahájením koncilu (a snad i v jeho průběhu) měl, jako mnozí jiní, různé výhrady proti určitým starým for-mulacím v oboru mariologie, jako na-příklad k tomu známému 'de Maria numquam satis' - o Marii nelze toho nikdy říci dosti. Zdálo se mi to přehna-né. Pak ovšem bylo pro mne těžké, rozumět pravému smyslu i jiného slavného výroku (známého v církvi od Efeského koncilu v roce 431, na němž byla Maria prohlášena Bohorodičkou - Theotékos), označujícího pannu za 'přemožitelku všech herezí'. Teprve nyní, v těchto zmatených dobách, kdy na dveře autentické víry skutečně klepou hereze nejrůznějších druhů - rozumím, že se nejednalo o zbožné přehánění, ale o pravdu platnou nyní více než kdykoliv jindy."*

"Ano," pokračuje, "je nutné znovu se vrátit k Marii, chceme-li se vrátit k oné "pravdě o Ježíši Kristu", "pravdě o Církvi" a "pravdě o člověku", jak prohlásil Jan Pavel II. a jak to navrhl jako program celému křesťanství, při zahajování biskupské konference v Pueblu, v roce 1979." Biskupové odpověděli na tento pape-žův návrh tím, že v závěrečných doku-mentech (právě v oněch, které byly některými teology čteny jen nedosta-tečně) vyslovili svorně své přání:

"Maria musí, dnes více než kdy jindy, být vzorem vychovatelství pro dnešní hlásání evangelia."

Právě na onom kontinentě, kde upadá tradiční mariánská lidová zbož-nost, je takto vznikající vakuum zapl-ňováno politickými ideologiemi. Tento jev lze pozorovat téměř všude a to jen potvrzuje důležitost takové zbožnosti, která je více než zbožností, která je vlastním konáním pravdy."

Z interview Messoriho s Ratzingerem - část překladu knihy Rapporto sulla fede

SNĚHEM ZAVÁTÁ KVĚTINA

Čtyřicet let kruté zimy komunismu zaválo leckterou květinou na poli duchovní literatury a umění. Velké množství nadaných lidí se nemohlo projevit jen proto, poněvadž vyznávalo "nevědecký" světový názor. Celá řada jich se ani nedočkala svobody. Jedním z nich byl i Zbyšek Gajdoš z Rájce nad Svitavou, středoškolský profesor, dlouhá léta bez možnosti věnovat se pedagogické práci, neboť se netajil svým přesvědčením. Zemřel před sed-mi lety. Psal také duchovní meditace, básně, prózu a filozofické úvahy. Bá-seň, kterou otiskujeme, byla nalezena v jeho pozůstalosti.

T a j e m s t v í č a s u !

*Letí čas - letí do dálky
navléká roky v korálky...
S paletou barev hraje si*

*tóny zakleje v klávesy.
Kdesi - tam kdesi ve stínu
u jezera krás leknínů
v stín mechu lehce usedá
clonu oblaků nadzvedá
by nahlédnout dal do ráje...*

*Tam znějí sladce šalmaje.
Dech růží srdce omámil
kéž trn by v žití nezranil.
Až večer ztichne v temnu řas
a ráno vstane plné krás
jděte svou cestou do dálky
trhejte roků korálky
šťastni - jak děti veselé.
Bud'te dobří - jak andělé...*

Zbyšek Gajdoš

Matka Tereza z Kalkaty, nositelka Nobelovy ceny, byla nyní znovu vyznamenána Organizací spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) v Paříži "cenou za výchovu k míru". Vatikánský L'Osservatore Romano oznámil, že tato cena je dotována 50 000 dolary, které Matka Tereza použije pro svá charitní díla.

DARK SIDE OF METAL MUSIC

Skupina Pink Floyd mně snad pro-mine, že jsem si vypůjčil část názvu jejich někdejší desky k tomu, abych vyjádřil svůj pohled na určitou část hudby, kterou dnes vidím a vnímám jako nebezpečnou a destruktivní na celkový vývoj zvláště mladého člověka.

Jakožto bývalý člen UNDER-GROUNDU jsem slyšel stovky nej-různějších skupin nejrůznějších typů a mohu odpovědně prohlásit, že vliv rockové hudby na psychosomatickou stránku člověka je velmi silný. Ne-mohu zde v krátkosti jmenovat vše, co poznamenalo můj osobní život, ale zmíním se alespoň o několika skupinách, jejichž vlivu jsem doslova pod-lehl: Byli to zvláště Byrds, Beatles, Rolling Stones, Grateful Dead, Country Joe and the Fish, Pink Floyd, King Crimson a zvláště pak Wishbone Ash. Je jich mnohem více, ale nejde o je-jich výčet. Rád jsem poslouchal i tvrdé hard rockové skupiny, které se již blížily metalovému vyjádření. V době, kdy jsem se hudbou zabýval, však těchto skupin příliš nebylo. V poslední době však můžeme sledovat celou ohromnou škálu metalového pojetí, objevují se různé kategorie a typo-logie, které vycházejí ze subjektivního vnímání hudebníka pojetí.

Domnívám se, že nejde o to, aby zde někdo hovořil v duchu souhlas-ném či odmítavém, aby něco napadal či schválil, ale aby vydal své svědectví a měl možnost svůj názor obhajovat v konfrontaci třeba s názory opač-nými. Lidský subjekt je nezastupitelný originál a fenomen krásy a inspirace je přímo úměrný stavu nitra člověka.

Tam, kde existují ustrnutí na vizi Satanově, který je chápán jako silný a mocný, jak to v čase před svou smrtí vykřikoval sólista AC/DC Bon Scott, tam existuje jasný signál du-chovní a duševní infantililty a napros-tého nepochopení úžasné velikosti a síly kříže Kristova. Jde o zcela evi-dentní pouze povrchně smyslové chá-pání a vnímání mučednické smrti Kristovy ve světle porážky a zmaru lidského života v nahotě na dřevě kříže. Právě odtud pramení nevyjádři-telná síla, před níž uctíváný Satan prchá jako krysa pryč, který je již dávno sám rozdrčen, ale kterému byla dána moc a prostředky rafinované demagogie, kterou se snaží svést dnes co nejvíce duší do své moci a zmaru. Tento "vrah od počátku", jak říká list Petrův, usiluje o svou moc právě nad těmi, kteří se nechávají okouzlit jeho zdánlivou mocí a silou. Činí vše pro to, aby imponoval člověku svou po-vrchní agresivní silou, promítanou do všech sfér života, oblast umění a kul-tury nevyjímaje.

Zvláště silně může působit na psy-chiku a jednání člověka v oblasti hu-dby. Těžké, syrové a kvilící tóny předimenzovaných kytar, agresivní údery na nejdokonalejší bicí nástroje, texty opěvující násilí, drogy a temné síly všeho druhu, to vše se tlačí na rozjitřené smysly člověka, který se stává v rukou metalových kytaristů, jejichž dirigentem je sám Satan, pouze bezmocnou hříčkou. Přitom tito mladí lidé hovoří o moci síly a demonstrují ji primitivními vandalskými projevy. Pokrytecké výroky jejich protagonistů, označující Satana jako přírodu či ja-kýsi způsob života v osobním proží-vání pudové smyslnosti jsou nejen vysoce nepravdivé, ale přímo smrto-nosné.

Známý teolog Romano Guardini ve svém díle "Odpůrce" jasně odhaluje roli Satana, jakožto padlého anděla nesmírné nadlidské inteligence, kte-rou zcela využívá k ničení všeho pozitivního. Jelikož zlo je filozoficky nedostatek dobra, jde o intenzivní snahu vnášet do prostředí kolem nás dobro. Sílu k tomu dává Pán a Jeho kříž. Tam, kde tento chybí, tam má Satan snadnou práci, neboť žádný z lidí neobstojí před jeho rafinova-ností. Skrze zvláště agresivní hudbu vytváří z jedinců

součást pudově jed-najícího stáda, které je přímo manipulo-ováno leadry skupin a agresivním působením jejich nástrojů. Při vystou-pení známé americké skupiny Metal-lica byl přítomen také mistr a od-borník na manipulaci s davem a je více než jasné, že tito lidé, ovládající umění manipulace, vytvářejí ty nejlep-ší podmínky pro masovou hysterii, kterou se hodnotí úspěch skupiny.

Tyto projevy stádnosti, o kterých píše již známý Hermann Hesse se mohou projevat až v neskutečných rozměrech. Velmi výmluvným příkla-dem zde může být ženská bytost, pokládaná mnohými za výraznou "zpěvačku", která si cynicky zvolila jméno Madona. Tato žena, která je zosobněnou kněžkou démona, žene do jeho náruče mládež po tisících, aniž její vokální fond vybočuje z průměru. Její úspěch je vysvětlitelný pouze tím, že se dala zcela do služeb Satana. Ano, služebníci Satana, kteří odtud odvozují svůj název jsou například známi KISS. Tento název neznamena polibek, ale docela něco jiného: "Kings in Service Satans." Králové ve službě Satana.

Zmínění AC/DC zvou tisíce, ba miliony mladých na jízdu do pekla, další monstrózní skupina, která již rovněž zavítala do naší země, po-věstná ocelová panna - IRON MAIDEN předvádí své číslo šelmy z Janovy Apokalypsy tak věrohodně, že o sepjetí se Satanem nemůže být ani pochyb. Kromě toho "zdobí" obaly jejich desek vskutku sugestivní malůvky, které podobně jako kdysi celoplošná díla komunistických předáků, která před-váděla vztyčené pěsti a srpy s kladivy, dnes ukazují pitoreskní příšery lezoucí po hřbitovních pláních. Vskutku gran-diózní ukázky "geniality" Satanovy. Živý služebník Satanův na této zemi, bývalý člen skupiny Black Sabbath, Ozzie Osborne svůj odchod od Čer-ného Sabbatu komentoval takto (ci-tace je z pověstného časopisu metalistů "Metal Hammer", č. 2/1984 str. 62):

"Vlastně jsem tam už nemohl být déle, protože bych si musel lehnout do truhly. Bylo za pět minut dvanáct. Kdybych zůstal u Black Sabbath, byl by to brzy Keith Monn číslo 2. Chlástat bylo mé hobby..."

Vskutku slova velkého "umělce". Tento učedník známého šilence Aleistera Crowleye, jehož duši si po smrti způsobené drogami v roce 1947 vzal sám celoživotně uctívány otrokáf, se vyznačuje neuvěřitelnou vynaléza-vostí v aranžování všeho, co můžeme shrnout pod jediné slovo a tím je hnus. Jsou skupiny, kde končí všechny stopy lidskosti. Vizáž, slova, texty nebo "hudba" takové skupiny Venom to je nedefinovatelná směsice všech možných pekelných námětů. Venom znamená "Hadí jed" a názvy jejich písní hovoří naprosto jasně : "Synové Satana", "Sedm pekelných bran", "Nech mne v pekle", "Buď vítán v pekle" apod.

Okultní praktiky, černou magii či spiritismus a ohromné množství jedu všeho druhu najdeme u ohromného množství skupin. Bohužel k nim patří i takové, kde by to člověk ani nečekal. Například na poslech krásné kapely Eagles. Dokonce i Led Zeppelin, Meat Loaf, Rainbow a mnohem více dalších jsou zřetelně patrný tyto vlivy.

Dejme slovo na závěr odborníkovi: Werner F. Bonin ve svém Lexikonu parapsychologie, München 1976, píše na str. 351 :

"Hudba má zjevně stimulující účinek, který by mohl být příznivý parapsychologickým jevům. Hudba může změnit stav vědomí, uvést do vytržení, může však také jednoduše usnadnit vyvanutí mimosmyslových vjemů."

A časopis Spotlight doplňuje:

"Abychom porozuměli vztahu mezi hudbou a okultismem, je nejprve tře-ba pohlédnout do minulosti. Na doby, kdy kouzelníci (šamani) zjistili, že v hudbě je skryta moc, která může vy-volat způsoby chování, které nelze vysvětlit přirozeným způsobem při-stupným lidskému chápání."

Je bez jakýchkoliv pochyb, že v plá-nu Zlého je zničit ohromné množství duší jakýmkoliv způsobem. V plánu New Age, jehož hlavním režisérem je on sám v duchu "His Satanic Majestic Request" (žádosti jejich satanského veličenstva), která je realizována svi-tícím Luciferovým okem, které má na-hradit Boží Majestát, je právě hudba jedním z nejsilnějších prostředků k zí-skání a upsání duší.

Mnozí rodiče z nezájmu a nezna-losti nechápou, k čemu může dochá-zet tím, že jejich dítě bylo uchváčeno démonickými rytmy černého metalu, kdy černý netvor vstupuje do ne-sčíslné domácností nebo exploduje uprostřed ohromných vířících kotlů jediné gigantické Satanské mše, slou-žené mágy typu Ozzie Osborna či ji-ných velvyslanců pekla na této zemi. Nepozorují proměny svých dětí, které tím, že nepoznaly Boha, skončily v pařátech Zlého.

Co můžeme dělat? Máme zakazovat či bránit nebo prosit? Musíme přede-vším vědět a znát sami, musíme usi-lovat o co nejintenzívnější spojení s Bohem a nejlépe mít ve velké úctě také Matku Boží Pannu Marii, která jednou provždy rozdrtila hadovi (Satanovi) hlavu.

Tehdy bude jeho moc a působení slábnout a nám se otevře propast lásky. Prosme a modleme se také za všechny ty nebohé děti a mladé lidi, kteří propadli iluzi Satanovy moci a síly a stali se jeho otroky. Prosme, ať poznají pravého Spasitele, neskonale silnějšího vítěze nad smrtí a rozlámou okovy hudební drogy, do které je uzavřel Démon.

Existuje mnoho skupin a umělců, které inspiruje Ježíš jako například John Michael Talbot a jiní, kteří uka-zují hodnoty neskonale vyšší.

P. Petr Dokládá

Z KNIH MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ S.R.O.

**Odpůrce
Romano Guardini**

Na mnoha místech Nového zákona mluví Ježíš o odpůrci Boha a lidí, o sa-tanovi, různým způsobem. Nazývá ho nepřitelem světla a dobra, vidí v něm původce tělesných a duševních nemo-cí nebo přímo vystupuje proti němu a utkává se s ním v boji. Tato skuteč-nost uvádí moderní dobu, pokud se snaží zůstat Ježíši věrná, do velikých rozpaků. Proto se pokouší satana a jeho moc z duchovního obrazu Ježíšova odstranit. ... Musíme si však jasně uvědomit, že vědomí existence ducho-vých bytostí, které povstaly proti Bo-hu a jsou nepřátelské i vůči lidem - mezi nimiž jedna zvlášť vyniká a ostatní převyšuje a nazývá se satan - je neodlučitelnou částí i Ježíšova ob-zoru; je nezbytnou složkou Ježíšova vědomí o jeho poslání. ... Ježíš o sata-novi mluví. Nikoliv tak, jak to dělají lidé duševně zaostalí, pomatení nebo nemocní, ale uváženě a jasně. ...

ÚVAHY O NOVÉM KATECHISMU

V odstavci nazvaném *Co je modlit-ba*, je úvodní věta sv. Terezie Ježíš-kovy: *"Pro mě je modlitba výstup srdce, prostý pohled k nebi, zvolání vděčnosti a lásky uprostřed zkoušek a radostí tohoto života."* Tím je právě vyjádřen ten vnitřní vztah, živý a osobní vztah k Bohu. Místo označení *výstup srdce* bychom snad mohli říci *vzmach srdce*. Někdy je totiž člověk dojat - buď ra-dostí, anebo i smutkem. Proto se zde říká: *uprostřed zkoušek a radostí*. Víme zajisté, proč potřebujeme ten *výstup srdce k Bohu*. Protože je to naše jediné útočiště, zejména v bo-lesti. Čím více se člověk dovede mod-lit, tím větší má zde záchranu. *Pozvednutí srdce* je důležité tehdy, když se ocitáme uprostřed různých stínů. Avšak je to důležité také, když se radujeme, aby se člověk nestal pyš-ným, aby nepodleh l zpučnosti a ruz-ným nepříznivým vášním. My musíme vidět svět, ale nesmíme zapomínat na Boha. Prostě onen prostý a jednodu-chý pohled k nebi je nezbytný. Výra-zem *pohled k nebi* rozumíme myšlen-ku na ušlechtlejší, vznešenější věci, projev vděčnosti a lásky. Tedy právě proto katechismus volí jako úvodní myšlenku uvedený výrok sv. Terezie.

Dále se také připomíná známá vě-ta učitele církve sv. Jana Damašské-ho z jeho spisu *O pravé víře*. Také tam se objevuje výrok, že *"modlitba je pozdvižení mysli k Bohu"*. To známe z katechismů z odpovědi na otázku *Co je modlitba*. Avšak zde je ta věta uvedena v celém rozsahu, totiž *"mo-dlitba je pozdvižení mysli k Bohu, anebo prosba k Bohu o pravé statky"*, o pravé hodnoty. Tedy buď *pozdvižení mysli*, anebo *prosba o pomoc*. Někdy můžeme být oslňováni pochybnými hodnotami, nepravými statky. Proto prosíme o to, abychom měli správný pohled na hodnocení všeho toho, co je kolem nás. Tyto dvě myšlenky nám tedy připomíná 2559. bod IV. dílu ka-techismu.

Kromě toho máme možnost se setkat ještě s několika myšlenkami. Předně je to myšlenka, že *modlitba je velký Boží dar*. Proč? Kdo totiž po-třebuje dar? Ten, kdo je ubohý, nějak postižený. I pro děti lze zvolit takovou myšlenku z nového katechismu, kte-rou je možno vyslovit větou: *V jakém postavení stojí člověk vůči Bohu?* Kate-chismus zde připomíná krásnou myš-lenku sv. Augustina: *Jako žebrák*. I když má člověk o sobě někdy vysoké mínění, nakonec musí uznat: *jsem úplný žebrák*. A právě proto čeká na Boží dar. To, že Bůh s námi mluví, je velký dar. Vždyť to není jen výsledek našich proseb k Bohu, ale především Bůh se sklání k nám.

Základem modlitby je pokora, pravdivé poznání vlastní lidské ubo-hosti. Někdy je tato ubohost jakoby skrytá, jindy se obzvlášť projevívá a na-še ubohost vyvrcholí. Zejména v oka-mžiku smrti. Pak jsme už tak ubozí, že už nemůžeme ani mluvit, tak ubozí, že už nemůžeme nic získat. Prohráli jsme všechno. A tehdy může-me získat už jen to, co nám naši do-brodinci vyprosí. Proto je tak důležitá vzpomínka na zesnulé. Jsme před Bohem jako žebráci.

Na náhrobku jednoho moravského faráře je napsán pozoruhodný nápis: *Prosím o almužnu modlitby*. Všimněme toho, že všichni musíme prosit, ale duše našich zemřelých prosí nejúpěn-livěji. Ten zesnulý, který už zde nemůže nic, prosí *Pamatujte na mne*.

Modlitba je dar. Veliký dar. Když se za někoho modlíme, je to něco úžas-ného. Modlitba je dar také proto, že když my voláme k Bohu a prosíme ho, tak nás slyší a odpovídá.

Katechismus zde připomíná tyto výroky z Písma svatého. Jeden je dost známý. Když se zúčastníte pohřbu, tedy se u domu zesnulého obvykle modlíme žalm 130: *"Z hlubin volám k Tobě, Hospodine"* - z hlubin své ubo-hosti, z hlubin své slabosti, bezmoc-nosti. Jakoby volal ten, kdo odchází, a my jeho jménem; a pozůstali zase z hlubin svého zármutku.

Jiný pěkný výrok z 18. kapitoly evangelia sv. Lukáše: *"Kdo se poníží, bude povýšen."* Kdo nedovede poklek-nout, ať nečeká Boží pomoc. Když se však ponížím, mohu čekat tento dar.

Nakonec ještě jedna věta z 8. kapi-toly listu apoštola Pavla k Římanům: *"My nevíme ani zač máme prosit"*. Lidé totiž většinou prosí za nepravé statky a méně hodnotné věci: *Jen abych se měl dobře, Jen aby mne nic nebolelo, Jen abych já dosáhl něčeho*. O to zajisté můžeme prosit. Vždyť prosíme také o *chléb náš vezdejší*. Jenže na to nejdůležitější se často zapomíná. Na to, jak jsme ubozí. Skutečně jako že-bráci.

Spásy můžeme dosáhnout jedině tehdy, když se dovedeme takto sklo-nit, ponížit se a volat k Bohu z hloubi své ubohosti: *Kriste, eleison.* SK

”Kdo popírá Boha, podobá se člověku, který popírá slunce. Nic mu to neprospěje, neboť slunce svítí dále.”

August Julius Langbehn (1851-1907), filozof

STAROBRNĚNSKÝ OPAT J. Ř. MENDEL

Před 110 lety, dne 6. ledna 1884 zemřel v Brně na srdeční chorobu a vyčerpání opat augustiánského kláštera, jeden z největších světových biologů, zakladatel genetiky Jan Řehoř Mendel. Jeho zákon dědičnosti teprve ve 20. století se uplatňuje ve všech oborech šlechtění květin, užitkových plodin i zvířectva.

Narodil se dne 22. 7. 1822 v malo-rolnické rodině ve Vražném - Hynčicích a zálibu v pěstování kulturních rostlin a stromů mu vštěpil lidumilný farář J. Schreiber, který nadanému chlapci pomohl na studiu. Začal u piaristů a pokračoval na gymnáziu v Opavě. Tam složil zkoušku pro soukromé učitele, takže si mohl vyučováním vydělat na další studia, ve kterých pokračoval v Olomouci.

Mendel toužil stát se knězem. Teologická studia mu umožnila jeho sestra Terezie, která se pro tento jeho ideál vzdala svého podílu na otcovském dědictví. V roce 1843 vstoupil do starobrněnského kláštera augustiánů a přijal řádové jméno Řehoř. Opat Napp brzy zjistil, že Řehoř se nejlépe hodí k výchovné práci a proto ho poslal na střední školu do Znojma a potom do Brna, kde učil svůj oblíbený přírodopis a fyziku. Pro těžké onemocnění odpadlo studium na vídeňské univerzitě. V roce 1849, na svátek sv. Cyrila a Metoděje byl vysvěcen na kněze.

V roce 1868 po smrti tehdejšího opata augustiánského kláštera byl Mendel zvolen za jeho nástupce. Občané Starého Brna přijali volbu s velkou radostí, neboť si tohoto kněze velmi oblíbili. Byl znám svou lidumilností a štedrostí a proto za ním do kláštera často přicházeli mnozí potřební. Po pěti letech se stal správcem moravského ústavu hluchoněmých a později byl poctěn celou řadou čestných funkcí.

V Brně se Mendel soustavně zabýval křížením rostlin a na základě svých pokusů na klášterní zahradě vyvodil přesná pravidla, podle kterých se dědí některé charakteristické vlastnosti, např. barva květů, tvar a barva semen atd. Tato pravidla se dnes nazývají Mendelovy zákony. Z nich vyšly pěstitelské pokusy v lesnictví, myslivosti a hlavně v zemědělství, docílilo se mnohonásobné úrody na pozemcích, zmultiplikovala produkce masa, mléka a také v lékařské vědě, především v transplantaci chirurgii se dosáhlo mnohých úspěchů.

Svůj objev uveřejnil Mendel v článku "Pokusy s křížením rostlin", který vyšel ve 4. čísle časopisu Pojednání přírodovědeckého spolku v Brně v roce 1866. Objev se nesetkal s okamžitým pochopením, ale když jeho pokusy zdárně zopakovali vědci de Vries a Correns, obrátila se pozornost odborné veřejnosti k Mendelovým nálezům. Jeho světový primát nakonec upřen nebyl a zvlášť velkou pozornost vyvolala nejvýznamnější práce, vydaná tiskem "Pokusy s rostlinnými hybridy", k níž církev zaujala velmi pozitivní stanovisko.

Jan Řehoř Mendel přes své velké objevy, jež otevřely vědě neslýchané nové obzory, zůstal vždy skromným a zbožným brněnským knězem, který dovedl ve svém životě spojit živou víru s učeností a s velkou láskou k bližnímu. U příležitosti významného životního výročí vzpomínáme tohoto kněze, který svými objevy zákonů dědičnosti obohatil pokladnici lidského vědění a proslavil naši vlast.

S.Z.

Z dopisů čtenářů

VŠICHNI ŽIJEME V BOHU

Jako ptáče žije a létá v neviděném vzduchu, jako rybka žije a pluje v ne-do-zírném moři, tak ještě víc my všichni žijeme i fyzicky ve všudypřítomném nekonečném Duchu Božím. "Neboť v něm jsme, žijeme a se pohybujeme," stojí v Bibli (Sk 17).

Rozumný člověk je si toho vždy a všude dobře vědom, té nejzákladnější závislosti na Bohu Stvořiteli a Zachovateli každé buňky svého proměnlivého těla i každého neměnného, pro-to nesmrtelného lidského Já i každého atomu celého vesmíru.

Nedávno jsme mohli číst v KT vyznání sestry Marie od Ukřižovaného, jak poctiví, pracovití rodiče jí nedali to nejzákladnější: pravdu, že žijeme v Bohu! A jak dlouho tápala a hledala pravý smysl svého života, než k té základní pravdě života přišla a dala se nakonec do služby Boží a bližních pro Boha. Kéž by všichni rodiče si tuto nejzákladnější pravdu a povinnost vůči dětem uvědomili včas dřív než bude pozdě, než propadnou bezbožným návykům a nakonec i věčnému neštěstí.

"V náručí Boží, odkud jsme vyšli, večer se všichni sejdemé zas," pěl básník Sládek, ale omylem. Do náruče Boží se vrátí jen dobří! Dej Bůh, ať jsme jimi!

KM

R A D O S T I A " R A D O S T I "

Utěšujeme se v těžkostech tohoto života často neskutečnými, planými představami, jež nás zdánlivě utěšují a vyvolávají v nás přechodně radost? - Vyvolávají v nás pak také falešné touhy, vnitřní nepokoj a zmatek a odtrhují nás od skutečnosti tohoto života i života věčného. - Nemůžeme si totiž dovolit nic, co nás odvádí od Pána, nic takového, co se nám ukaže jako zbytečné a co nám jej zastí-ňuje, nic, co nás před ním uzavírá.

Musíme se vždy snažit rozlišovat co je pravá, skutečná radost, která vede k radosti věčné a co je "jakoby radost", která je povrchová a velmi prchavá. A tyto radosti tedy nesmíme ztotožňovat nebo zaměňovat, protože jsou velmi rozdílné.

Vždy dáváme přednost radostem hlubokým a čistým, které nám pro-spívají, před radostmi povrchními a prchavými, které nám škodí. Ovšem u těchto druhých "také radostech" si zpravidla jejich nebezpečí neuvědomujeme a bohužel často ani nechceme uvědomit. - Říkáme si: Přijímejme každou radost, která se nám v životě vyskytne, vždyť nám jich tento život zase tolik neposkytuje. *Jděme za ra-dostmi a vyhledávejme je, vždyť vše-chny radosti jsou od Pána, vždyť ra-dovat se je lepší než plakat a každá radost přemáhá smutek.*

Ovšem pravdou je, že to tak není; musíme rozlišovat radost a radost - tu nebo ty, které nás přibližují k věčnosti a ty, které nás od věčnosti odtahují.

V. Drvota

J s m e t o l e r a n t n í ?

Žijeme v době všeobecné tolerance. Tato vlastnost je dnes přímo společen-skou nutností. Dřív musel mít člověk "kladný poměr k socialistickému zří-zení", chtěl-li to někam dotáhnout. Nyní, chceme-li být společností bráni vážně, musíme mít kladný poměr ke všemu možnému i nemožnému. Jinak bychom nebyli "tolerantní".

Jsou ovšem výjimky. I dnes se ur-čité jevy netolerují. Jedním z nich je netolerance. Ani v církvi se často ne-tolerance netoleruje. Kdo se jeví jako netolerantní, bývá napadán. Třeba ten, kdo se postaví proti útokům na Svatého Otce a jeho učení.

Nyní ale vážně. Již dvě stě let se stále víc propaguje svoboda projevu, rovnost lidí, lidská práva, humanita i tolerance. Trvalo to víc než sto let, než se tyto myšlenky obecně rozšířily a jejich protagonisté dostali k moci. A pak - přišly světové války a totalitní režimy.

Stejně je to i mezi jednotlivými lid-mi. Učinil jsem kolikrát velmi špatnou zkušenost s těmi, kdo stále mluvili o nutnosti tolerance. Právě oni, k mému překvapení, začali z ničeho nic reagovat velmi podrážděně, ba až neurvale na něčí názory, s nimiž nesouhlasili. Jak je to možné?

Člověk cítí potřebu určitých hodnot a ctností. Jsou pak dvě možnosti. Buď je sám praktikuje, anebo o nich mluví, čímž si nahrazuje jejich nedostatek. Proto ty časté rozpory mezi slovy a činy. Jak u jednotlivců, tak u celých společenských systémů. Proto komu-nisté tak rádi mluvili o poctivé práci. Proto se dnes stále mluví o lidskosti a nenásilí. Proto někteří věřící tak často mluví o jednotě a lásce. Tyto věci nejsou pro ně samozřejmé. O samo-zřejmostech se totiž nemluví. Když například katolíci spolupracují účinně na nějakém dobrém díle s křesťany jiných vyznání, pak se slovo "ekume-nismus" mezi nimi téměř nevyskytuje. Kdo je zvyklý vždy se snažit o své-domité a rozumné jednání, ten nepří-pominá neustále své svědomí a od-povědnost. A tak je to i s tolerancí.

A je tu ještě jeden důvod: Ti, kdo trpí nedostatkem některých dobrých vlastností a schopností, nemohli je do-statečně sami na sobě poznat, prožít a pochopit. Proto mluví, a dost dobře nevědí o čem.

Těch, kdo nechápou, co je tolerance, je velmi mnoho. Je to vlastně velká většina lidí. Toleranci, čili snášenli-vost, zaměňují za indifferenci. Indife-rence a netečnost k různým jevům a projevům kolem nás se zakládají na nevědomości a lhostejnosti. Lidé vidí a slyší mnoho zlého, ale kolikrát ani nevědí, že je to zlé. Anebo to i vědí, ale je jim to jedno. Jsou přitom spokojeni sami se sebou. Vždyť nejen, že nikoho nezabili ani neokradli, ale mají navíc i tu nejdůležitější společenskou ctnost - toleranci. Ve skutečnosti je to apatie, která je pod rouškou tolerance ceněna.

Skutečná tolerance je něčím úplně ji-ným. Tolerovat znamená snášet. Sná-šet však mohu jen to, co mi vadí, co mě bolí, co bych rád změnil, protože s tím nesouhlasím a považuji to za škodlivé. Jde vlastně o projev trpělivosti.

Má však vůbec křesťan trpět kolem sebe zlo? Ideologie přinášejí extrémní stanoviska. Komunisté chtěli vše, co považovali za špatné, stůj co stůj co nejdříve vyvrátit. Křesťany pohrdali mimo jiné i pro jejich údajnou pasivitu vůči nespravedlnostem. Dnes se nám zase vytýká nedostatek pochopení vůči různým anomáliím v lidském chování. Křesťané by si prý měli nechat všechno líbit a tím spíše by se neměli míchat do jednání lidí kolem.

Skutečný křesťanský postoj je vy-vážený. Pravý křesťan je mírný, ale i statečný. Snaží se měnit věci k lepší-mu podle možností. Je náročný a dů-sledný, ale nejde hlavou proti zdi. "Pane, dej mi odvahu změnit věci, které změnit mohu; dej mi trpě-li-vost snášet co změnit nemohu; dej mi moudrost, abych to uměl roz-lišit" - tak se modlil sv. František z Assisi.

Můžeme-li odstranit nějaké zlo, má-me se o to vhodným a přiměřeným způsobem snažit. Vše najednou ale vyřešit nelze, proto je třeba zaměřovat se především na problémy největší, bojovat proti takovým projevům zla, které jsou příčinami dalších. Co pro-zatím změnit nemůžeme (nebo nestih-neme), to máme trpělivě snášet. Zvláš-tě, jedná-li se o špatnosti méně zá-važné. Důležitou roli zde také hraje příležitost a naše připravenost ji využít. Proč se například nepokusit objasnit pravdu někomu, kdo žije v omylech, když on sám má zájem o těch věcech s námi mluvit?

Přítom stále musíme vycházet ze zásady: **Milovat hříšníka, nenávidět hřích.** Je velmi důležité neslučovat lidi s jejich jednáním. Kdo se toto nenaučí, nepochopí ani jak praktikovat toleranci, nebude schopen pravé lásky k bližnímu. Zásadně bychom měli v lásce snášet hříšníky, zpravidla i jejich mínění a postoje, ne však jakékoliv jejich činy.

Opravdová snášenlivost nevychází z toho, že si hledíme sebe a netrápíme se mravním stavem druhých, ale naopak je motivována zájmem o ně. Zdrojem pravé tolerance je láska k bližním. I k těm, kteří jsou našimi nepřáteli. Ke všem máme mít úctu a respektovat je, neboť sám Pán je ctí a respektuje. Všichni mají právo na své vlastní mínění a do jisté míry i na své jednání. (To však vůbec neznamená, že je jedno, co si myslí a jak jedná!)

Je-li někdo lhostejný nebo indifereční vůči chování nebo názorům druhých, nedá se u něj po pravdě mluvit o toleranci. Pokud mu určité věci nevadí, pak je nemůže tolerovat. Jen to co mu vadí může buď tolerovat, nebo ne. Tak například nábožensky tolerantní je katolík, jenž se přátelsky stýká s bratry evangelíky, aniž by jim vytýkal jejich odlišné názory, přičemž však je mu líto, že tito bratři nepatří do plného společenství pravé Církve, nevěří v některé pravdy, neuznávají určité mravní zásady. Pokud je naopak někomu jedno, do které církve kdo patří, pak se o toleranci nemůže jednat. Tento člověk samozřejmě může být přítom tolerantní, což se může v jiných věcech projevit; zde však chybí předmět jeho tolerance.

Takže celková skutečnost je právě opačná než se zdá. Opravdu tolerantní lidé se takovými navenek nejeví. Jsou totiž pokorní a tiší. Přítom však právě oni někdy rozhodně vystupují proti různým zlořádům a bludům. Zla, jež potichu snášejí, je ale mnohem víc. To už ovšem není na nich znát, neboť k pravé trpělivosti patří mlčenlivost.

A tak můžeme vidět, že nejtolerantnější člověk, jaký kdy žil, byl sám náš Pán, Ježíš. Ten, který přišel vyhlásit boj všemu zlu, který "nepřišel zavést pokoj, ale meč" (Mt 10,34). Nic na tom nemění Jeho projevy rozhodnosti, Jeho "běda" zatvrzelým, vyhnání prodávačů z chrámu. Nikomu jinému nemohlo zlo víc vadit než Jemu - Svatému. A nikdo jiný přítom neviděl kolem sebe tolik zla jako On, který "věděl co je v člověku" (Jan 2,25). A právě On vzal všechny naše hříchy na sebe a snášel tresty za ně. Celý život stále viděl nevěru, závistivost, pýchu, sobectví, zaslepenost a malost lidí, jimiž byl obklopen. A jen vyjimečně si povzdechl: "Pokolení nevěřící a zvrácené! Jak dlouho ještě vás mám snášet?" (Mat 17,17)

Tak i o dar pravé křesťanské tolerance můžeme prosit slovy: Ježíši tichý, srdce pokorného, učiň srdce naše podle srdce svého!
Vít Cigánek

BŮH POMÁHÁ - ALE JINAK

Mnozí lidé, kteří sice o sobě říkají, že jsou věřící, pro svého Pána a Boha vůbec nežijí, nemyslí na Něho a mají před Ním spoustu svých vlastních starostí a zájmů. Žijí totiž na prvním místě sami pro sebe. - Pak se dostanou do nějaké zlé situace, utrpení či těžkosti; teď se pochopitelně začnou modlit a prosit, aby je Pán toho zbavil, ale přítom nechťejí ani o kousek ustoupit ze svého egoismu (ego=já) a ze svého sobectví. - Pak se diví, že jim Bůh nepomohl a začnou tvrdit, že Bůh není, protože jim ne-pomohl.

Bůh totiž sleduje svou pomocí vždy vyšší cíle. Víme, že utrpení a těžkosti, které na nás sesílá náš Pán a Bůh, pročišťují a léčí. Ovšem předpokládá to spolupráci člověka s Bohem. Tedy, když prožívám nějaké utrpení a těžkost, především bych měl uvažovat, co tím Bůh sleduje. Zjistím také čas-to, že jsem si ty potíže způsobil sám.

Když při mých prosbách Bůh uvidí mou dobrou vůli a poctivou snahu po spolupráci s Ním, že jsem ochoten odstoupit od své závislosti na svém já či od svého sobectví - jistě mi pomůže. Bůh totiž ví, že závislost na mém já a sobectví je těžká nemoc - nemoc, která mi škodí tady, ale hlavně pro život věčný - u Něho. Protože mě chce můj Pán a Bůh uzdravit ve spolupráci se mnou, a to zde a pro věčnost, pomáhá mně a nám všem právě tak, jak pomáhá: Daleko lépe a účinněji než si obvykle myslíme a předstávujeme.

-DRV-

Hrůzný nález na skládce

"Uškrcený kojeneček byl nalezen v kočárku na skládce v blízkosti Aše na Chebsku. Z vraždy měsíčního dítěte je podezřelá jeho matka. Případem se intenzivně zabývají kriminalisté." Tolik zpráva v tisku.

Rozdrcené, zohavené kusy dosud nenarozených dětských tělíček jsou denně odhazovány do odpadních nádob v nemocnicích se souhlasem matky a lékařů. Podle statistiky je jich nejméně 100 tisíc ročně. Těmito případy se kriminalisté intenzivně ne-zabývají. Tak by mohl znít doplněk k této zprávě v Černé kronice.

Možná, že ta matka měsíčního kojence neměla být, třeba ji otec dítěte opustil, přišla o práci. Možná, že je churavá, nebo má více dětí, takže příchodem dalšího by se snížila životní úroveň rodiny. Toto všechno jsou důvody, které uznávala a možná ještě uznává komise, která schvaluje žádosti o interrupce.

To měsíční dítě mělo prostě jen tu smůlu, že se už narodilo, kdyby bylo o pár měsíců mladší, mohlo být zabito legálně a do případu by se nemuseli zapojovat beztak přetíženi kriminalisté.

Podle statistiky souhlasí s tzv. "právem ženy na potrat" 83% žen katolického vyznání (LD 20. 11. 93). Možná, že toto vysoké procento neodpovídá úplně pravdě, ale je nesporné, že velká neuvědomělost v této věci je způsobena zhoubnou komunistickou propagandou. I ještě dnes málo po-učujeme, až na malé výjimky se na toto téma v kostelích nekáže. Možná proto, že si myslíme: věfící ženy po-učení nepotřebují. Jak ale vidíme podle statistiky, tak potřebují.

V této souvislosti bych chtěla vzdát díky časopisu Světlo, který se této otázce opravdu intenzivně věnuje. Jeho hlas je ale zatím dost osamo-cený. V této oblasti leží před naší církví ještě dlouhý a těžký úkol.

Jana Urbánková, Brno

Vražedná tableta u nás

V minulých dnech se v tisku objevily zprávy o tom, že ministerstvo zdravotnictví hodlá povolit dovoz a distribuci "potratové tablety" RU-486 Mifepristone u nás. Česká republika se tak stane třetí zemí na světě, která používání tohoto nebezpečného prepa-rátu povolí. (Zbylé dva státy jsou Francie, která je zemí původu a Velká Británie.) Např. Americký úřad pro potraviny a léčiva její dovoz do USA nepovolil. Proto proti zavádění RU-486 v minulých dnech protestovali nejen aktivisté hnutí Pro život, ale i další lidé, jimž není lhostejný osud nenaro-zených dětí a utrpení žen. Také zástupkyně Klubů křesťanských žen z Moravy a Slezska se k těmto pro-testům připojily na svém jednání 4. 12. 1993 ve Zlíně. Text schváleného dopisu etické komisi České lékařské společnosti přinášíme.

My, zástupkyně Klubů křesťanských žen z Moravy a Slezska, které jsme se sešly 4. 12. 1993 ve Zlíně, připojujeme své hlasy k těm, kdo pro-testují proti snahám o zavádění "potratové tablety" RU-486 Mifepristone u nás. Dovozy a distribuci této nebezpečné látky dosud nepovolila žádná země, kromě Francie a Velké Británie. Domníváme se, že je velmi pochybnou ctí být v této věci třetí na světě.

RU-486 je nebezpečný preparát po-užívaný k ničení nevinných lidských životů a ohrožující těhotné ženy na zdraví fyzickém i psychickém. To, že uměle vyvolaný potrat probíhá bez anestézie, vystavuje matku všem stresujícím faktorům spojeným se ztrátou dítěte a povede ke zvyšování utrpení žen po umělém potratu. To, že si žena potrat přála, je v této souvislosti vedlejší.

RU-486 je neobyčejně snadno zneužitelná. Je iluzorní se domnívat, že zneužití je možno zabránit přísnějšími bezpečnostními opatřeními. Nelze se nechat oklamat ani tvrzením, že budou mít tuto látku k dispozici "specializovaná pracoviště" pro léčení nádorů, jak se objevilo v tisku. Jakmile u nás bude RU-486 dostupná, bude se používat tak jako ve Francii a Velké Británii především k vyvolání umělého potratu. Obrovská možnost zneužití je také v tom, že pomocí tablety lze snadno vyvolat potrat i u ženy, která si jej nepřeje. Ve společnosti, kde si lze za peníze koupit cokoliv, včetně smrti vlastního dítěte, se na morálku a etiku nelze spoléhat a jedinou obranou je tuto látku u nás vůbec nedovolit.

Domníváme se, že používání této látky není slučitelné s lékařskou etikou, kde snad dosud platí zásada "především neškodit". Důrazně proto žádáme etickou komisi České lékařské společnosti, aby v hodině dvanácté dovozu a distribuci tohoto přípravku v České republice zabránila.

-lc-

Je zapotřebí křížové výpravy mužnosti a čistoty, aby se potřeło, zničilo surové dílo těch, kdo si myslí, že člověk je zvířetem.

- A tato křížová výprava je tvým úkolem.

Bl. Josémaria Escrivá de Balaguer

ze světa ...

* Horní komora nizozemského parlamentu přijala zákon připouštějící eutanasií. Stalo se tak navzdory pro-testům holandského episkopátu a Svatého stolce.

* Waldemar Chmielewski, jeden ze čtyř bývalých tajných policistů komunistického režimu v Polsku, odsouzený r.1985 za vraždu katolického kněze P. Jerzyho Popieluszki, byl propuštěn z vězení "za dobré chování".

* Katolická farnost v Krakově -Novém Biežanově v Polsku uvedla do provozu tzv. Obchod pro chudé. Platí za speciální bony, které mohou důchodci s nejnižšími penzemi, vícedětné rodiny a nezaměstnaní obdržet zadarmo ve farní kanceláři. Nelze však za ně koupit alkohol a cigarety.

* Bosenští muslimové v obci Brankovica ve střední Bosně zaútočili granáty na katolický kostel, v němž se právě sloužila mše. Zahynuli čtyři lidé, z toho tři děti.

* V ruském St. Peterburgu byla otevřena první škola pro předškolní děti zřízená pravoslavnou církví. Děti se budou modlit a veškerá výchova se povede v duchu pravoslavného křesťanství. Iničiátoři této školy pokládají za nejdůležitější výchovu duchovně zdravého pokolení Rusů.

NEPLNÍ SVÉ POSLÁNÍ

Profesor teologie na Katolické univerzitě v německém Eichstättu Heinz Hürten ostře kritizoval mentalitu katolického laikátu ve své vlasti. Stěžoval si, že místo aby se katolíci laikové snažili vybojovat pro katolicismus maximální vliv v politickém, kulturním, společenském a ekonomickém životě, jak jim to ukládá Druhý vatikánský koncil, přenechávají tyto pozice ateistům, lidem prosazujícím konzumní materialismus, církvi nepřátelský liberalismus, potraty, porno-grafii a eutanasi. Často se dokonce staví za jejich postoje, čímž zrazují své poslání. Na druhé straně však jsou o to bojovnější a aktivnější ve snaze dosáhnout nátlakem různých protestních skupin inspirovaných modernistickými názory nepravověrných teologů podíl na řízení církve, domáhají se rozhodování v těch záležitostech, kde jsou kompetentní pouze biskupové atd. Hürten považuje tento přístup za zvrácený a pochybný. Aktivita laiků musí být obrácena do světa, do jeho struktur, kam je třeba nést Kristovo evangelium, nikoli dovnitř do církve v úsilí omezit pravomoci biskupů a kněží ve prospěch pravomocí svých.

ČESKÁ PAPEŽSKÁ KOLEJ

Možná mnozí nevědí, že kromě seminářů v Praze, Olomouci a nultého ročníku v Litoměřicích, máme ještě jeden, tak trochu z ruky, v Římě. Je jím Papežská kolej Nepomucenum.

Po vzniku Československé republiky roku 1918 papež Benedikt XV. prozíravě pochopil potřebu rozšířit pro všechny diecéze nového státu římskou kolej Bohemikum, založenou papežem Lvem XIII. roku 1884 a určenou pro bohoslovce z českých diecézí. Ideu Benedikta energicky převzal jeho nástupce Pius XI. Když se ukázalo, že nelze zvětšit a moderně upravit Bohemikum, Pius XI. vyzval české, moravské a slovenské biskupy, aby vybudovali novou prostornější kolej. Sám zakoupil pozemek v blízkosti Lateránské baziliky a daroval větší obnos, aby mohlo být započato se stavbou. Biskupové se roku 1922 jednomyslně usnesli, že nová kolej se bude jmenovat Nepomucenum, ke cti sv. Jana Nepomuckého.

Dne 31. května 1928 posvětil vatikánský státní sekretář kardinál Petr Gaspari základní kámen, a již za necelý rok, 23. dubna 1929, na svátek sv. Vojtěcha, pražský arcibiskup Kordač vysvětil novou budovu a kapli. Slavnosti se účastnili všichni naši biskupové i poutníci z vlasti a ze zámorí. Stavbu vedl italský architekt Castelli a finančně ji podporovali ze sbírek naši věřící i krajané z Ameriky. Budova tehdy stála na okraji Říma, kde nebyla žádná další budova, a tak nebyl problém, aby měla také zahrádku. Do dneška ji široce obklopuje novejší římská zástavba a krásná zahrada s palmami, píniemi, pomerančovými a citroníky, která jí zůstala, je v Římě ojedinelá.

Kolej se brzy naplnila studenty z bývalého Bohemika i novými z domova. Druhá světová válka přerušila styky Nepomucena s vlastí. Další přestávka nastala po únoru 1948. Kolej však nezanikla. Studovali v ní čeští a slovenští bohoslovci, kteří byli nuceni připravovat se na kněžství v emigraci.

Otevření našich hranic po revoluci 1989 umožnilo opět posílat do Nepomucena bohoslovce a kněze z domova, aby se připravovali pro budoucí službu ve svých diecézích studiem na římských univerzitách. Bohoslovci studují převážně na Lateránské univerzitě. Kněží, kteří zde prohlubují svou odbornost postgraduálním studiem k licenciátu nebo doktorátu, většinou na Univerzitě Gregoriánské. Jejich pobyt v koleji a studium je umožněn a zároveň limitován velkodušnou pomocí zahraničních dárců, zvláště německé organizace pro pomoc chudým Kirche in Not, kteří poskytují studentům stipendium, jež kryje větší část nákladů koleje. Ovšem s měnící se ekonomickou situací ve světě stále naléhavěji roste potřeba šlechetných sponzorů z naší vlasti.

V současné době stojí v čele koleje nově jmenovaný rektor Mons. Karel Pilík, dosavadní rektor pražského semináře, který vystřídal ve funkci dlouholetého a zasloužilého rektora Mons. Karla Vrátu, jenž se vrátil do vlasti přednášet filozofii na teologické fakultě UK v Praze. Vícerektorem je P. Karel Janoušek a službu spirituála koná P. Pavel Ambroz, SJ.

Společenství obyvatel koleje je téměř dokonale internacionální. Kromě 19 seminaristů, 13 kněží a dvou jáhnů z České a Slovenské republiky zde bydlí jeden bohoslovec italský, dva kněží z Afriky, jeden z Indie a americká komunita složená z bohoslovců z USA a Austrálie, kteří svými příspěvky pomáhají udržet provoz koleje. V kuchyni a prádelně všem svědomitě a obětavě slouží 5 polských sestřiček Matky Božího Milosrdenství.

Kromě studia a přípravy na kněžství se bohoslovci také podílejí na přípravě českého vysílání Vatikánského rozhlasu a pro dobrodince a bývalé alumnus vydávají časopis Brázda.

Obyvatelé Nepomucena, i když tělem vzdáleni, svým srdcem zůstávají ve svých diecézích u svých bratří a sester, kterým chtějí sloužit. A tak ve svých modlitbách nezapomínejme, že máme i "čtvrtý" seminář v dalekém Římě.
L.B.

HLAVNÍ PODEZŘELÍ ZATČENI

Mexická policie zatkla bratry Fran-cisca a Ramona Arellanovy, krále ob-chodu s drogami, kteří jsou hlavními podezřelými z nedávné vraždy kardi-nála Juana Ocampo na letišti v Gua-dalajaře. Oba s největší pravděpodob-ností zorganizovali pověstnou pře-střelku, jejíž nevinnou obětí se stal kardinál.

CENA OSN PRO BOLIVIJSKÉHO KNĚZE

Třiaosmdesátiletý páter Julio Tu-miri z Bolívie obdržel v tomto roce Cenu lidských práv OSN za svůj ne-násilný odpor proti diktatuře generála Banzera v sedmdesátých letech.

Tumiri založil pro tento účel tzv. "Stálé shromáždění lidských práv", které si kladlo za cíl poskytovat mate-riální pomoc rodinám uvězněných a perzekvovaných, jakož i informovat o teroru v Bolívii světovou veřejnost.

S M Í R N É Ř E Š E N Í

V polském Przemyslu byl zakončen několik let trvajícím spor mezi katolíky latinského a byzantského obřadu o některé kostely. Przemysl je sídlem římskokatolického i řeckokatolického biskupa. Oba hodnostáři podepsali společnou dohodu, že chrámy, které dosud byly předmětem sporu, budou napříště užívány společně katolíky obou obřadů. Toto řešení se setkal s příznivou odezvou u obou stran.

Komentujeme:

ZMĚNA LINIE, NEBO JEN OSOB?

Druhá nejsilnější politická strana hlásící se ke křesťanství, křesťansko-demokratická, má od olomouckého předvánočního sjezdu nového před-sedu: dosavadního náměstka ministra školství ing. Ivana Pilipa. Bývalému lídrovi této strany, za komunistů prominentnímu disidentovi dr. Václavu Bendovi bylo vytýkáno leccos: od ne-opatrnosti ve vystupování až po autoritativní styl řízení strany. Ponechme křesťanským demokratům samotným, aby zhodnotili, nakolik jsou tyto kriti-ky na adresu dr. Benda spravedlivé a nakolik křivdící. Nám jde v této sou-vislosti o zcela jinou věc.

Václav Benda přes všechny nedo-statky nebyl jen symbolem statečného odporu vůči komunistickému režimu. Byl mnohem víc. Dokázal přece jen udržet křesťanskou linii strany, která se po svém uzavření koalice s Klau-sem ocitla v nebezpečí stát se pouhým přívěskem ODS při vykuchání křesťan-ského obsahu. To, že se KDS spolu s KDU-ČSL postavila jednoznačně za restituce církevního majetku, je ne-pochybnou zásluhou Bendovou. Rov-něž tak je třeba ocenit jeho aktivitu ve prospěch přijetí zákona o protikomu-nistickém odboji, jakož i neustále zdů-razňovaný požadavek odchodu zkom-promitovaných komunistických bossů z funkcí a zbavení bolševických kádrů jejich ekonomické moci. To všechno mu v očích křesťanské veřejnosti slouží nepochybně ke cti. Lze jen litovat, že tento předseda KDS se sám zbytečně kompromitoval svým neskrý-vaným bažením po postech a fun-kcích, ale to už je jiná kapitola.

Klíčová otázka teď zní: Bude nový předseda pokračovat v této linii nebo nastolí úplně jiný kurs? Z kuloárů KDS se proslýchá, že některé proudy uvnitř ní by chtěly dát křesťanskou orientaci víc bokem a přimknout se tím pevněji k vládnoucí ODS. Tento směr by byl i pro samotnou KDS cestou do pekla, neboť na jeho konci jen navka může nevidět zánik této strany a její pohlcení "velkým ptákem". Podaří-li se ing. Pilipovi

dosavadní linii strany zachovat, šlo-li jen o změnu osoby ve vedení a nikoli zásadního postoje k palčivým otázkám vnitropolitické i zahraničněpolitické scény, potom do-bře nejen pro KDS samotnou, nýbrž i pro věřící občany této země. Neboť když už jsou křesťansky orientované politické strany tak nešťastně rozděleny na tři zcela samostatné subjekty, potom nechť alespoň křesťansky motivovaný postoj v politice je jim společný a stane se kvasem příštího sjednocení.

R. Malý

KDE JE PRAVDA?

Na stránkách Českého deníku mě zaujala polemika ohledně pilulky RU 486 a spíše ohledně již dlouho diskutované otázky potratů. Velmi si vážím toho, že se na rozdíl od jiných hromadných sdělovacích prostředků snažíte o určitou objektivitu tím, že zveřejňujete celé názorové spektrum. Bylo by však chvályhodné, kdyby se vám dařilo vést diskusi tak, aby to přispívalo k hledání objektivní pravdy, která by se stala základem k již dlouho očekávanému celospolečenskému konsensu. K lepšímu poznání objektivní pravdy nám přispěje odpověď na otázku - Kdy se člo-věk stává člověkem? Odpověď na tuto otázku je totiž velmi důležitá, protože od okamžiku, když se člověk stane člo-věkem, má mít zajištěna také všechna práva, která každému člověku patří, včetně práva na život. V demokratické společnosti by neměla existovat žádná skupina lidí, které jsou tato základní lidská práva upírána.

Odpověď na tuto otázku nemůžeme hledat ani v nějakém náboženství, ani ve filosofii či nějakých pověrách. Podí-vejme se tedy, co na tuto otázku říkají přírodní vědy, jejichž výsledky by měli respektovat všichni bez ohledu na ná-boženství, světonázor či osobní zájmy. Již ve druhém ročníku medicíny jsme se na embryologii učili, že člověk vzniká v okamžiku početí, t.j. v okamžiku, kdy dojde ke spojení ženského vajíčka a mužské spermie. Toto tvrzení je pod-loženo genetickým výzkumem, který odhalil tajemství dědičnosti. Totiž od okamžiku oplodnění jsou přítomny v oplodněném vajíčku všechny vlohy lid-ské osobnosti. Nevzniká jakýsi člověk, ale konkrétní člověk, kterému rodiče da-jí později jméno Anička nebo Petr. Důležité znaky a vlastnosti jeho osob-nosti, které bude mít ve dvaceti letech, jako například barva očí, vlasů, velikost nohy a výška těla jsou již dány. Jsou přítomny v prostoru o velikosti špendlí-kové hlavičky. Oplodnění uvádí do po-hybu bouřlivý vývoj, který lze ovšem násilně ukončit buď hned, za dva mě-síce, anebo třeba po dvaceti letech. Vždy však ukončíme život konkrétního člověka, který je neopakovatelný. Kdy-by to někdo udělal s námi, třeba jen den po oplodnění, pak bychom zde dnes nebyli. Můžeme proto být rádi, že zde pilulky RU 486 nebyly a také, že potraty nebyly tak volně přístupné jako dnes. Možná, že za svůj život vděčíme nějakému neznámému člověku, který odvrátil naši maminku od úmyslu jít na potrat.. Dnes však, když sami nejsme potratem ohroženi, napadáme a zesmě-šňujeme ty, kteří chtějí nenarozené děti bránit. Jistě všichni cítíme, že je v tom něco nezdravého, zvláště když si uvě-domíme, že nám žádné přelidnění nehrozí, ale právě naopak náš národ začíná vymírat. Chybovatí je lidské, přetrvávat v chybě je však bláznov-stvím. Z minulého období jsme přijali mnoho mylných názorů. Každý čestný člověk však dokáže sám před sebou přiznat, že chyboval a snaží se své ná-zory měnit tak, aby byly v souladu s objektivní pravdou, i když je to v roz-poru s jeho osobními zájmy. Co ale říci o lidech, kteří své subjektivní názory stavějí výše než objektivní pravdu? Asi jen to, že s nimi k nějakému konsensu nedojdeme, protože bychom sami začali žít v bludu, který by se i pro nás na-konec stal osudným. Je však velmi smutné a tragické pro celý národ, že se těmto lidem dává ve sdělovacích pro-středcích stále více prostoru než těm, kteří své názory stavějí na objektivní pravdě.

MUDr. Bogdan Sikora

Čas je nám dán k tomu, abychom dělali něco dobrého, a ne abychom ho prozaháleli. Kdo chce něčeho dosáh-nout, musí denně začínat, nebát se žá-dné námahy a nepromarnit ani chvíli-ku času. Mnoha lidem je dopřáno za-čít, málo jich něčeho dosáhne a jen docela máličko jich dojde k dokona-losti.

Sv. Tomáš Kempenský

Lehkost je ve všech oborech lid-ské činnosti známkou mistrovství.

M. Blondel

Jeden vzácný a vynikající čin před-čí daleko tisíc jiných, obyčejných.

Sv. Ignác

Kdykoliv se koná něco, co je důstojné Boha, bouří se svět nebo peklo.

sv. Ignác

SLAVNOSTNÍ OBLÁČKA V KLÁŠTEŘE PORTA COELI U TIŠNOVA

Na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie dne 8. prosince t. r. slo-žila do rukou opata oseckého cister-ciáckého opatství a představeného dalších sedmi cisterciáckých klášterů u nás, v SRN a Dánsku Bernarda Thebese svoje první sliby, po návratu z noviciátu v Dánsku, sestra Maria Vojtěcha Prokšová, O.Cist.

Není bez zajímavosti, že tato ře-holnice, jejíž křestní patronkou je sv. Brigita Švédská, byla před více než 43 léty vůdkyní katolického studentstva na královopolském gymnáziu a jednou z nejbližších spolupracovnic zemřelého legendárního duchovního rádce kato-lické studentské mládeže, P.Václava Razika. Ten byl za vedení katolického studentstva diecéze brněnské odsou-zen komunistickým soudem na do-životí. Takovou slavnost zažil obnovu-jící se starobylý klášter cisterciaček v Předklášteří u Tišnova, založený před 740 léty královnou Konstancií, letos již podruhé.

Dr. Vít Lepil

Nabídka programů s použitím meditativních obrazů P. Ing. S. Weigela

1. Výstava meditativních obrazů

Meditativní obrazy P. Ing. S. Weigela, žáka Jana Zrzavého, malované technikou suchého pastelu. Obrazy formátu A4 (cca 10 ks) a formátu A3 (cca 30 ks) - podle požadavku možno počet rozšířit. Lze objednat kopie dle katalogů.

Navrhovaný program pro zahájení výstavy:

Úvodní meditace na téma "Umění dívat se"

Promítání diafonického pásma

Meditace k jednotlivým obrazům, beseda

(Program trvá cca 2 hod.)

2. Diaseriály:

(diapozitivy meditativních obrazů, poezie, meditace, hudba)

Hymnus na stvoření

Klement Maria Hofbauer

Řeč ticha

Prorok (Ch.Džibrán)

Popelka Nazaretská (V.Renč)

Láska je čin (Matka Tereza)

Legenda o princezně Anežce

Turínské plátno

Hledání cesty

Hledání pravdy

3. Přednášky s besedou (cca 1,5 hod.) na téma:

Duchovní základy ekologie - nový životní styl

Křesťanství a kultura

Duch. základy techniky - práce jako tvorba

Cesta ke zdraví člověka - umění žít

Kořeny naší národní tradice

Problémy manželství - terapie

Mariánská zjevení

4. Spolupráce s mládeží na školách (gymnázia, vys. školy, učiliště): Meditace obrazů (i pro nevěřící), diafon.pásma, besedy na téma - viz bod 3. Výchova k tvořivé činnosti pro pedagogy.

Objednávky programů a dohoda termínů:

Ing. Tůma, Elgartova 39, 614 00 Brno; tel. 05/573520

Z DOMOVA ...

* Za jedenáct měsíců loňského roku evidovala Policie České republiky asi tisíc případů krádeží starožitností. Z devadesáti procent se jedná o vlou-pání do církevních objektů.

* V Praze žije v současnosti 23 tisíc cizinců s povoleným dlouho-dobým nebo stálým pobytem. Převažují občané zemí bývalého socialistického bloku.

- Ekologické hnutí Děti Země požaduje maximální omezení prodeje ohrožených druhů ptactva do zahraničí. Za živého sokola lze dostat tisíce marek, za jestřába stovky.

PŮJDOU PŘED SOUD?

Jak sdělil ředitel Koordinačního centra pro dokumentaci a vyšetřování násilí proti českému národu dr. Jaro-mír Klimecký Českému deníku, bude v nejbližší době vzneseno obvinění proti několika osobám, které se ve funkci vyšetřovatelů STB podíleli na mučení a týrání katolického kněze P. Josefa Toufara v r.1950. Dr. Klimecký také sdělil, že má důkazy o tom, jak STB v severomoravské Kopřivnici ver-bovala katolického kněze za spolu-pracovníka výhrůzkami, že "bude mít nůž v zádech" nebo "zemře při operaci slepého střeva" apod.

DÍK ZA KŘESŤANSKÝ POSTOJ

V nedávném televizním pořadu Klub Netopýr o problematice odsunu-tých sudetských Němců vystupoval i zástupce sudetoněmecké Acker-manngemeinde - katolický kněz P. Anton Otte ze SRN. Velmi kriticky hodnotil činnost Sudetoněmeckého landsmansaftu a zdůraznil, že hlavní vina leží na sudetských Němcích, kteří se ve značné míře podíleli na rozbití první Československé republiky a na krutém teroru hitlerovců na území tzv. Protektorátu za války. Při-pomenul své kontakty s katolickou církví u nás a ocenil její přístup k su-detoněmecké otázce.

M O R Á L K A R O Z H O D U J Í C Í

Na tiskové konferenci tzv. Rea-listického bloku v Brně řekl předseda Křesťanskosociální unie dr. František Michálek, že dokud nebudou mít uni-verzální mravní zákony, ztělesněné Desaterem Božích přikázání, v naší společnosti přednost před ziskem a hmotným prospěchem, nelze čekat zlepšení celkového mravního klimatu. Tyto hodnoty reprezentují křesťanství a církve. Jim je třeba dát odpovídající místo ve společnosti.

P O V Í D K Y J E Š T Ě N E V Y M Ě L Y

Povídky, příběhy ze všedního, oby-čejného života, zvláště z venkova... To snad ještě táhlo za dob Boženy Němcové, Karoliny Světlé, Ráje či Baara. Ale dnes? Kdo ještě po tom sáhne krom starých lidí na vesnici?

Nedávno vydaná kniha Jaroslava Olšavy "Hledání pokladu" v třebíč-ském nakladatelství Arca Jimfa do-kazuje, že tento literární žánr lze rozvíjet úspěšně a kvalitně i v moderní době. Komunistický teror proti rol-níkům, inteligenci a duchovenstvu poskytuje velké množství námětů. Odborné literatury na ono téma bylo napsáno už dost. Ale zachytit lidské charaktery, všechnu tu statečnost i strach, hrdost i slizkost, obětavou ochotu pomoci i bezohledné sobectví prostých lidí ve vsi nahotě,

prostě vyličit je takové, jakými opravdu byli a jsou s dobrými i špatnými vlastnostmi, s vývojem a zráním těch neobvyklejších jednotlivců - to každý hned tak nedovede. Olšavova kniha je čtivá, poutavá a realistická až do morku kostí. Rád po ní sáhne prostý člověk i akademik.

A to nejdůležitější: Všude je přítomen Bůh. Nikoli jako zázračný "deus ex machina" zasahující v rozhodující chvíli rázným způsobem, ale jako zákonodárce těch jiných, lepších zákonů, s nimiž ty státní jsou čas-tokrát v příkrém rozporu. Dát jim přednost se většinou na tomto světě nevyplácí, ale dává jinou jistotu, která překonává i útrapy kriminálů, vyha-zovů z práce i existenčních starostí. To je to nejcennější na Olšavově kni-ze. Pán Bůh zaplať za ni! -mm-

LIDOVÉ PRANOSTIKY:

V lednu mráz - těší nás;

v lednu voda - věčná škoda.

V lednu roste-li tráva,

neúroda se očekává.

Když krtek ryje v lednu,

končí zima v květnu.

O evoluční teorii vzniku života bude hovořit doc. MUDr. et RNDr. Milan Černý, CSc., z lékařské fa-kulty Palackého univerzity na přednášce, kterou pořádá Kole-gium katolických lékařů v Brně pod názvem Katolická teologie a vývojová nauka. Přednáškový večer se koná v pátek 14. ledna 1994 od 17 hodin v Brně, Petrov č. 4. Odbornému programu před-chází v 16 hodin mše svatá v ma-riánské kapli brněnského dómu.

Péče o sexuální zdraví

Chceme-li zlepšit sexuální zdraví, vyžaduje to - též vzhledem k výskytu HIV - opírat se stále víc o vědecký přístup. Snaha zabránit šíření viru HIV pomocí tzv. bezpečného sexu vy-chází ze dvou zcela pochybných předpokladů: Prvým je domněnka, že je možné snížit riziko sekundární pre-vencí - použitím kondomu. A druhým pochybným předpokladem je domněn-ka, že je zcela nemožné vyžadovat od mládeže primární prevenci - tedy zdrženlivost. Obě tyto představy jsou chybné.

I. Při používání kondomu otěhotní za rok nejméně 15,7 žen ze sta. Počet selhání u mladých svobodných žen je ještě větší. Žena může otěhotnět kaž-dý měsíc jen během jednoho či dvou dnů, zatímco virus HIV lze přenést během 365 dnů v roce. Sklouznu-tí nebo protřžení kondomu je časté u homosexuálů.

A navíc: *Virus HIV může projít těmi nejmenšími otvůrkami v kondomu. Zkou-mání latexových rukavic elektronovým mikroskopem prokázalo existenci ka-nálků o průměru 5 mikrometrů pro-cházejících skrze celou stěnu rukavice.*

Pravděpodobnost přenosu viru HIV z ženy na muže činí během jednoho jediného pohlavního styku asi 8%. Studie manželských párů, u nichž byl jeden partner nakažen virem HIV, prokázala, že během 1 1/2 roku byl nález viru HIV pozitivní u 17% part-nerů, kteří používali k ochraně kondom (MA Fischl et al, III. mezinár. konference o AIDS, 1987).

Tato fakta vedla mnoho vědců k od- mítnutí kondomu jakožto prostředku prevence AIDS (T.Crenshaw, svědectví před parlamentním podvýborem pro zdraví a pro životní prostředí).

II. Druhým špatným předpokladem je představa, že pohlavní zdrženlivost u mladých svobodných lidí je nemož-ná. Ale změna chování u mládeže je možná a to i ve věci tak návykové, jakou je kouření cigaret. Žádný program prevence AIDS nemůže fungo-vat, pokud je založen na zmatených informacích. Primární prevence pomo-cí zdrženlivosti je možná, budeme-li informovat jasně a nikoli dvojsmyslně.

Základní strategií v boji proti AIDS je primární prevence. Stratégové ve-řejného zdravotnictví schvalují pri-mární prevenci alkoholismu a kouře-ní. Co jim brání přijmout tytéž princi-py zde? Křížové výpravy s "bezpečným sexem", podporované ministerstvem zdravotnictví jsou hrozbou pro účin-nou prevenci AIDS. Kdo odmítá hovo-řit o míře selhávání kondomů, je nezodpovědný a měl by být dokonce právně stíhán. *Radit mladým lidem, aby zmenšili své riziko na jednu šestinu (tím, že použijí kondom), není o nic lepší, než podporovat Ruskou ruletu. Obojí je nakonec zhoubné.*

Gregory T Gardner, British Medical Journal, sv. 305, 5. 9.1992

Přel. MUDr. Z. Hejl

VZPOMÍNÁME DVOU VELIKÁNŮ

Vánoční čas nám připomíná dva velikány, kteří jsou natrvalo zapsáni do našich dějin. 29. prosince 1888 v západočeské metropoli Plzni se narodil jeden z největších synů národa, pražský arcibiskup dr. Josef Beran, český primas a od roku 1965 kardinál.

Jeho uvěznění 19. června 1949 otřásl celým světem, možná více než komunistické uvěznění kardinálů Ste-pinace, Mindszentyho a Wyszyňského. Již 20. června 1949 nejvyšší vatikánská kongregace svatého oficia, dnes se nazývá pro ochranu víry, jménem papeže rázně odmítla komunistickou rozkolnickou tak zvanou "Katolickou akci" jako podvodnou, lživou a nastrojenou. Současně vyhlásila, že kdokoliv ji bude podporovat, propadá vyobcování podle církevního zákona 2314, zvláště vyhrazenému Svatému Stolci. Následovala také prohlášení na ochranu pravosti víry, na příklad, že nikdo se nemůže stát biskupem bez papežského jmenování. Klatba může být sňata jedině papežem.

1. července vyšlo jasné rozhodnutí papeže vztahující se na věřící celého světa. Papež Pius XII. vyobcoval z církve všechny komunisty a jejich pomahače! Tím znemožnil podporovaný růst nastrojených tak zvaných "vlasteneckých kněží" a jim přísluhujících katolíků i socialistických pomocníků. Před celým světem zveřejněným dekretem v "Acta Apostolicae Sedis" bylo stanoveno, že kongregace Sv. oficia 28. června 1949, tedy za necelých deset dnů po znemožnění Božího Těla v Praze na Hradčanech u svatého Víta a uvěznění arcibiskupa Berana, se usnesla takto: není možno zákonně propůjčit jméno komunistickým stranám nebo jim prokazovat přízeň. Není dovoleno šířit jakýmkoliv způsobem učení komunismu. Křesťané, kteří komunistům a jeho souputníkům vědomě podporují, nemohou být připuštěni ke svátostem.

30. června 1949 papež usnesení plně schválil a 1. července 1949 komunisty a jejich pomahače na celém světě z církve exkomunikoval! Po tomto aktu v katolických zemích jako v Itálii a Francii komunisté ztratili ve volbách. Západní svět byl tak po uvěznění pražského arcibiskupa papežským prohlášením postaven pro svou nečinnost na pranýř. Rovněž za železnou oponou rozklad církve pomocí Plojharů a tzv. "vlasteneckých" či "mírových" kněží za nepředstavitelného pronásledování byl potlačen přímo v kořenech...

Arcibiskup Beran byl snad největším naším nástupcem sv. Vojtěcha. Prošel nacistickými i komunistickými koncentráky. Možná právě on svým statečným odporem a uvězněním způsobil vyobcování komunistů na celém světě! Kéž se brzy dočkáme jeho blahorečení.

V této souvislosti nelze přehlédnout jiného velikána, Čechoameričana, který se narodil o nějakých šest let dříve v chicagské Plzni. Byl jím opat Lev Ondrák, řeholním jménem Ambrož. K jeho odchodu na věčnost došlo těsně před vánocemi 1961. Opat Ondrák již roku 1947 při svatovojtěšských oslavách se sešel s arcibiskupem Beranem v Praze. Spřátelili se poutem lidským i poutem víry. Vždyť právě tentýž den, kdy prof. dr. Beran byl jmenován arcibiskupem pražským a primasem českým, svato-prokopští řeholníci v Lisle u Chicaga zvolili r. 1946 svým opatem Ambrože Lva Ondráka. V Praze se roku 1947 s arcibiskupem Beranem domluvil, že přiveze ostatky sv. Vojtěcha do Spojených států a Kanady. Když došlo k pronásledování v Československu, opat Ondrák se ujal úkolu před celým světem promluvit za pronásledovanou církev v Československu.

Primas český nemohl přijít do Ameriky s ostatky sv. Vojtěcha. Po propuštění na svobodu však zavítal do Lisle. Jeho první cesta nemohla vést jinam než k soše Neposkvrněné v sa-dech v Lisle. Když navštívil hrob svého zesnulého přítele opata Ambrože, řekl o něm: "Nemohu se modlit za něj, spíše k němu."

Emil Petřík

Nedělní hlasatel 29. 12. 85

Z MYŠLENEK SV. IGNÁCE

S těmi, kteří k tobě přicházejí, aby ti ukrádali jenom čas, začni mluvit o smrti, o soudu a podobných vážných pravdách, které se těmto lidem - i když jinak hluchým - zařezávají do uší. Tak pomůžeš sobě i jim: buď odejdou od tebe lepší, anebo tě v budoucnosti nebudou už více zdržovat.

Dosáhnout s jistotou jediného do-bra je daleko lepší než jich dosáhnout sta, avšak s ohrožením vlastní spásy.

Koná-li člověk nějaké dobro, chce je d'ábel překazit často tím, že svádí člověka k většímu dobru; aby se potom toto větší dobro nevykonalo, staví mu do cesty nové překážky.

Když jsme všechno už náležitě promysleli a když už jsme se rozhodli, ještě se na to jednou vyspěmě.

Pravda září vždycky svým vlastním světlem, zatímco lež se zahaluje temnotami, avšak stačí, aby se ukázala holá skutečnost a lež je odhalena.

Musíme souhlasit s katolickou církví tak, že prohlásí-li něco za černé a nám se to jeví jako bílé, že to musíme prohlásit za černé také.

NEHCETE NA ZKUŠENOU DO SPOJENÝCH STÁTŮ?

V í r a v a k c i

Církevní gymnázium v Plzni, Arci-biskupské gymnázium v Kroměříži, Cyrilometodějské gymnázium v Prostějově, Biskupské gymnázium v Čes-kých Budějovicích, Domov pro posti-žené děti v Otnici na Vyškovsku, Privátní škola ve Vsetíně a farnosti Kroměříž a Zlín - to jsou místa, na kterých působí v současné době deset většinou mladých Američanů v rámci programu mezinárodního katolického sdružení Faith in Action - Víra v akci. Činnost této iniciativy nám přiblížil ředitel Víry v akci pro Českou republiku 27letý Američan Andrew Arganbright, který pracuje v kanceláři Víry v akci ve Zlíně. Řekl nám:

"Chceme nejenom učit angličtinu a přinášet nové myšlenky z USA do České republiky, ale také sami sdílet vaše zkušenosti."

Byl prvním z amerických dobrovol-níků a působí už v naší zemi téměř dva roky. Nejdříve jako lektor anglic-kého jazyka na Arcibiskupském gy-mnázium v Kroměříži, nyní jako šéf celé Víry v akci, který koordinuje pobyty amerických dobrovolníků u nás i stáže našich lidí v USA.

Na obou stranách má jít o věřící katolíky, kteří chtějí strávit rok uži-tečnou prací v cizí zemi. Pro Ame-ričany to samozřejmě není žádný finanční přínos, na první pohled je to naopak nemalá ekonomická ztráta. Američané však později dokáží zhod-notit i zkušenosti a poznatky z bývalé komunistické země a uplatnit je ve svém životě ve Spojených státech. V neposlední řadě chtějí udělat něco dobrého pro nás i z naprosto ne-zistných důvodů, aby nám umožnili nahlédnout do tradice své demokra-tické země a rozdělili se s námi i o své nápady a inspirace.

Víra v akci je katolická laická or-ganizace, která velmi úzce spolupra-cuje také s Českou biskupskou kon-ferencí a s Americkou národní kon-ferencí katolických biskupů. Je za-členěna do katolické sítě pro službu dobrovolníků ve Washingtonu, což je informační centrum pro více než 150 mezinárodních církevních a laických organizací. Víra v akci už letos v létě zahájila svou činnost také na Litvě a jejím cílem je rozšířit svou službu na celou Evropu. Spolupracuje nejen s představiteli katolické církve, ale i s ostatními církvemi a občanskými in-stitucemi. Služeb Víry v akci mohou využít farnosti, církevní školy, sociální ústavy, charitativní organizace, zdra-votnická zařízení. Víra v akci pro ně najde podle jejich požadavků v Ame-ricke dobrovolníka, který by u nich jeden rok nebo i déle vypomáhal (ně-kdy jen za minimální mzdu).

A kdo je to laický odborník? - Může to být kterýkoliv člověk, svobodný nebo ženatý, mladý či starší, muž či žena, vzdělán v jakémkoliv oboru, ochotný pracovat jen za ubytování, stravu a kapesné. Nejde jen o samot-nou práci, ale též o její duchovní při-nos jak pro sloužícího laika, tak i pro ty, kterým pomáhá. Laičtí dobrovolníci mohou pracovat jako lektori cizích jazyků ve školách, řádech a far-nostech, v rámci sociálních projektů, v řeholních kongregacích, v charitních domech, pomáhat s výukou či výcho-vou, při práci s mládeží, opravách kostelů apod.

O Američanech, kteří působí v rámci programu Víry v akci u nás, jsme se už zmínili. Kolik Čechů na-opak pracuje v USA? - Podle A. Ar-ganbrighta zatím jen jeden, 22letý bohoslovec Josef Pelc ze Vsetína, kte-rý pomáhá v katolické škole v Texasu. Zdá se, že pro naše mladé lidi hraje značnou úlohu i nutnost zaplatit si letenku, která z ČR do USA a zpět přijde v létě na 20-25 tisíc korun. V zimě jsou však ceny nižší a A. Ar-ganbright se domnívá, že by mohla nést část nákladů na cestu i samotná Víra v akci a organizace, u které bude český zájemce v USA pracovat. Pod-mínkou roční stáže v USA je alespoň částečná znalost angličtiny a věk nejméně 21 let. Bližší informace získají zájemci přímo v kanceláři Víry v akci ve Zlíně, Slunečná 4559, PSČ 760 05, telefon/fax (067) 41628.

Vojtěch Cekota

V E L K Á S O U T Ě Ž Z A Č Í N Á !

SFADOSVAZE = S Fatimským Apoštolátem DO SVAté ZEmě.

Již v minulém čísle jste našli na této straně Světla soutěžní kupón č. 1 a v něm první dvě soutěžní otázky. Dnes otiskujeme kupón č. 2 a další dvě otázky. Odpovědi napište čitelně přímo na soutěžní kupón, vystřihněte a čekejte další týden nové 2 otázky.

Pošlete-li všech 12 soutěžních ku-pónů se správně zodpovězenými otáz-kami na přesnou adresu Fatimského apoštolátu, Martinské nám 20, 674 01 Třebíč, budete zařazeni do celostátní-ho slosování, které proběhne za při-tomnosti notáře 28. března 1994.

Pro výherce je připraveno 30 krás-ných cen Fatimského apoštolátu v celkové hodnotě 50 000,- Kč. Nej-lákavější jsou první dvě ceny:

1. cena: letenka Praha - Tel Aviv a zpět a 8-denní pobyt v Izraeli včetně polopenze, vstupenek a pojištění - zdarma ve dnech 3. - 10. 5. 1994

2. cena: letenka Praha - Tel Aviv a zpět - zdarma a dalších 28 věcných cen.

S Fatimským apoštolátem se ocit-nete ve Svaté zemi, ani nevíte jak.

Pozor: Jeden soutěžící může na své jméno odevzdat i více stejných soutěžních kupónů, avšak výhradně vystřížených ze Světla. Zároveň oznamujeme, že je již nejvyšší čas přihlásit se na květnovou pouť Fatimského apoštolátu ve dnech 3. - 10. 5. 1994. Koncem ledna už bývá májová pouť obsazena. Velké finanční oběti dva-cetitisíc korun ještě žádný z našich poutníků nelitoval. Skvělá průvodkyně apoštolátu Panna Maria nás provází svou ochranou. Písemně i telefonicky se můžete přihlásit na adrese FA v Třebíči a obratem obdržíte přesné informace.

Jaroslav Olšava

MSTA NÁLEŽÍ BOHU

Poslední zbytky zdecimované německé armády se ztratily v prachu a čmoudu směrem na Západ. Vyvanul i smrad a zděšení po vítězných hordách z Východu, takže se občané mohli vrátit k normálnímu životu. Psal se rok 1945.

Jednu květnovou neděli se konala u nás na náměstí manifestace proti nacistům a Němcům všeobecně. U pomníku padlých z 1. světové války stála tribuna a před ní početný dav občanů. Houfy lidí se po skončení bohoslužeb nerozcházely domů, ale zůstaly, aby si vyslechly ostré projevy na adresu poraženého Německa. Vášnivě byla připomínána zvěrstva v koncentračních táborech a vůbec masa-kry a hrůzy války. S několika bratry jsem též naslouchal štvavým projevům. Opožděně se k nám připojil tatínek, vyslechl kousek projevu, potom tiše, aby nerušil řečníka, poručil: "Chlapci, pojdte domů, tohle není pro vaše uši."

Cestou nás otec poučoval: "Vaše-mu bratrovi zničili nacisti život, přivezl jsem ho z bombardované Vídně domů umřít, ale abych si na tu křivdu veřejně stěžoval a svolával na nešťastný německý národ pomstu, to nemohu. Původcem války nebyli pouze nacisti, to bychom si pro sebe udělali laciné alibi, původcem jsou hříchy národů, kvůli hříchům vznikají válečné pohromy. Hřích pýchy vehnal Němce do strašné katastrofy, která se přehnala Evropou a za spáchané zločiny zase Němci válku prohráli. Abych ještě do nepřítele ležícího v prachu kopal a mstil se mu, to není křesťanské. Msta náleží Bohu. Náš národ taky hodně zavinil a musel tudíž platit. My svůj kříž poneseme tiše a pokorně, tak nás tomu učí evangelium."

Český národ se pomstil Němcům nekřesťansky. Tři a půl miliónu někdý ani ne nacistů bylo zahrnuto do rozbombardovaného Německa. Dvacet až čtyřicet tisíc jich bylo cestou nelidsky pobito. Tyhle zločiny nám přišly draho. Okupovali nás na celá deseti-letí komunisti, za nimiž stáli s nahajkou v ruce Istití a krutí Asiati. Kdeže Slované, to byl velký podfuk. Když jejich vládnutí bylo v koncích a po rozplynutí clony slibovaného ráje se zjevily strašné ruiny, nestalo se nic. Nebudovaly se tribuny a nekonala se masová shromáždění a projevy volající vášnivě po pomstě. Jistě, je to dobře a svědčilo by to o šlechetné duši českého občana. Bohužel, tak tomu není. Ty tisíce zamordovaných, statisíce uvězněných a na zdraví těžce poškozených, statisíce donucených k útěku do ciziny, statisíce oloupených o majetek a domovy, ti všichni tvoří malé procento populace. Mnoho jich už nežije, bídně živoří s podlomeným zdravím a jejich hlas po zastání a ospravedlnění slabne a zaniká. Na pomstu nemají ani pomyslení. Většině občanů se zle nevedlo, proč by tedy měli volat po pomstě? Proč by měli být trestáni učitelé materialismu a konzumismu, když to jejich učení žákům docela vyhovuje k naplnění představ o blahobytném životě?